ஸம்புடம் 2] வருஷச்சந்தா ரூ. 1 8 0. [ஸஞ்சிகை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ

(மாதப் பத்திரிகை.)

பத்திரிகாதிபர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A., B.L.,
(ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)
ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷணஸபையாரால்
ப்ரசுரம் செய்யப்படுவது.

1936-ளு மார்ச்சு-மீ [பங்குனி-மீ

189892
189892
189892
M.2

விஷயம்.

1. தயாசதகம் [தொடர்ச்சி] 33—4(

2. கோதாஸ்துதி 1—8

3, பாதுகாஸஹஸ்ர வ்யாக்யாநம் 1—8

4. பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்வ விமர்சம் [தொடர்ச்சி] 121—12

5. வாத்ஸல்யார்த்த விவரண விமர்சம் [தொடர்ச்சி] 155—1

𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌨𑌿𑌜𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌂
𑌗𑍁𑌣𑌲𑌵𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑍇
𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑌿𑌮𑌨𑌪𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌧𑌰𑌣𑍍𑌯𑍋𑌃 ॥௩௨॥

அவிதிதநிஜயோகக்ஷேமமாத்மாநபிஜ்ஞம்
குணலவரஹிதம் மாம் கோப்துகாமா தயே த்வம் ।
பரவதி சதுரைஸ்தே விப்ரமை: ஸ்ரீநிவாஸே
பஹுமதிமநபாயாம் விந்தஸி ஸ்ரீதரண்யோ: ॥ (32)

"தயையே! தன் யோகக்ஷேமங்களை அறியாதவனும், தன்னையே அறியாதவனும், எள்ளத்தனை குணமும் இல்லாதவனுமான என்னைக் காப்பாற்ற விரும்பி ஸ்ரீநிவாஸனானவன் சாதுர்யமுடைய உன் விலாஸசேஷ்டைகளால் உனக்கு வசப்படும்பொழுது, நீ லக்ஷ்மிப் பிராட்டி பூமிப்பிராட்டி இவர்களுடைய நீங்காத கௌரவத்தைப் பெறுகிறாய்".

(தா-ம்) தன்னைத் தயாதேவி கைதியாக்கி பலாத்காரமாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய ந்யாயஸபைக்குக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறாள். அங்கே ஒரு பெரிய ஸபைகூடி கைதி தண்டிக்கத் தகுந்தவனா? அல்லது விடுதலைசெய்து மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹனா? என்று விசாரணை நடக்கப்போகிறது. ஒழுங்காக பக்ஷபாதமன்றியில் விசாரணை நடந்து சட்டப் பிரகாரம் தீர்மானம் ஏற்படுவதானால் இந்தக் கைதிக்கு விமோசனத்திற்கு இடமில்லை. தயையின் புருஷகாரமெல்லாம் வீணாய்விடும். ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீநிவாஸனைத் தயாதேவி தன் போகமயக்குகளினால் மயக்கினதுபோலத் தானிட்டது சட்டமாயிருக்கும்படி வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறாள். தயாதேவிக்குப் பெருமாள் வசப்படுவதைப் பார்த்து ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் தங்கள் குற்றம் செய்த குழந்தையைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்கப்படுவதைக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து, தயாதேவியினிடத்தில் நீங்காத பஹுமானத்தை வைக்கிறார்கள். விசாரணைக்கு வந்திருக்கும் குற்றவாளிக்குக் குணம் கிடையாது. துளியேனும் குணமிருந்தால் அந்தக் குணத்தைக் கொண்டு ரக்ஷித்ததாகுமேயொழிய கேவலம் தயையினால் ரக்ஷித்ததாகாது. (32)

JL
Q2௱211, 11595
M36·2·3
189892

𑌫𑌲𑌵𑌿𑌤𑌰𑌣𑌦𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌤𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌸𑌹𑌾𑌯𑌮𑍍 ।
𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌮𑌾𑌜𑍇 𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌦𑌸𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌹𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥

பலவிதரணதக்ஷம் பக்ஷபாதாநபிஜ்ஞம்
ப்ரகுணமநுவிதேயம் ப்ராப்ய பத்மாஸஹாயம் ।
மஹதி குணஸமாஜே மாநபூர்வம் தயே த்வாம்
ப்ரதிவதஸி யதார்ஹம் பாம்மநாம் மாமகாநாம் ॥ (33)

“தயையே! செய்த வினைக்குத் தக்கபடி பலனை அளிப்பதில் கைதேர்ந்தவனும் பக்ஷபாதம் என்பதையே அறியாதவனும் உயர்ந்த குணங்களுடையவனுமான ஸ்ரீநிவாஸனென்னும் ந்யாயாதிபதியை அணுகி அநேக குணங்கள் வீற்றிருக்கும் பெரிய ஸபையில் என்னுடைய பாபங்களுக்கெல்லாம் ஸரியான ப்ரமாணங்களோடு தக்கபடி எதிர்வாதம் செய்து உன் கக்ஷியை ஸாதிக்கிறாய்”.

(தா-ம்) பெருமாள் ஸபையில் அத்யக்ஷராய் எழுந்தருளி இருக்கிறார். பிராட்டியும் அவருடனிருக்கிறாள். பிராட்டி பக்கத்தில் இருப்பது தயாதேவிக்குப் பரம அநுகூலம். ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம், ஈச்வரத்வம், ஸமத்வம், கர்மபலப்ரதத்துவம் முதலிய அநேக குணங்கள் ஸப்யர்களாக நிறைந்திருக்கும் மஹாஸபை. அந்தக் குணங்களெல்லாம் இந்தக் குற்றவாளியின் குற்றங்களையெல்லாம் முதலித்துக் காட்டி அதற்குச் சிக்ஷைவிதிக்கும் சாஸ்த்ரவசனங்களை உதாஹரித்துச் சட்டப்படிக்குக் கடுந்தண்டனை விதிக்கவேண்டும் என்று வாதாடுகிறார்கள். அந்த வாதங்களுக்கு எதிர்வாதம் செய்வது மிகவும் ஸங்கடமான கார்யம். அந்தக் கார்யத்தைத் தயாதேவி மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தன் எதிர் கக்ஷியால் ஸாதிக்கிறாள். தயாதேவி செய்யும் விசித்ரமான எதிர் கக்ஷி அடுத்த சுலோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. குணம் என்னும் பதம் வடமொழியில் ஆண்பால். அநேக ஆண்பிள்ளைகள் வீற்றிருந்து வழக்குச் செய்யும் மஹாஸபையில் எனக்காக ராஜமஹிஷியான தயாதேவி வந்து என்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு விசித்ரமாக எதிர் வாதம் செய்கிறாளே என்று ஆச்சர்யம். குழந்தையைக் காப்பாற்ற நாணத்தையும் துறந்து ஸபைநடுவே வந்து பேசுகிறாள்.

𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌘𑍌𑌘𑌂 𑌨𑌾𑌲𑌮𑌾𑌗𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌾𑌲𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌶𑌮𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾
𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌿𑌤𑌭𑌵𑌭𑍀𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌸𑍇 𑌨𑌃 ॥ ௩௪ ॥

அநுபவிதுமகௌகம் நாலமாகாமி கால:
ப்ரசமயிதுமசேஷம் நிஷ்க்ரியாபிர் ச சக்யம் ।
ஸ்வயமிதி ஹி தயே த்வம் ஸ்வீக்ருதஸ்ரீநிவாஸா
சிதிலிதபவபீதி: ச்ரேயஸே ஜாயஸே ந: ॥ (34)

“வருங்காலமெல்லாம் செய்த கணக்கிலாப் பாபங்களை அநுபவிக்கப் போதாது. எல்லாப் பாபங்களையும் ப்ராயச்சித்தங்களால் கழிப்பது ஸாத்யமாகாது. தயையே! இந்த ப்ரகாரமாய் நீயாகவே ஸ்ரீநிவாஸனை வசப்படுத்திக்கொண்டு எங்கள் ஸம்ஸார பயத்தைத் தளர்த்தி எங்கள் க்ஷேமத்திற்காக நீ ஸ்வயமாகப் பிறக்கிறாய்”.

(தா-ம்) தயாதேவி சொல்லும் எதிர் கக்ஷியை எடுத்துக் காட்டுகிறார். அரைக்ஷணப்பொழுதில் ஒரு மனுஷ்யன் செய்யும் பாபம் அநேகாயிரம் ப்ரஹ்மகல்பங்கள் அநுபவித்தாலும் தீராது. இந்தக் குற்றவாளியின் எண்ணிலாக் கொடும் பாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுத்து அநுபவிக்கும்படி செய்ய வருங்கால முழுவதும் போதாதே; ஸர்வசக்தனாகிய பெருமாளுக்கும் இவன் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி சிக்ஷை விதித்து அநுபவிக்கச் செய்யப் பின்வரும் அநந்த காலம் முழுவதும் போதாதே; தக்கபடி தண்டனை விதிப்பது அஸாத்யமானபடியால் குறைந்த தண்டனைதானே விதிக்கவேணும். போதாத தண்டனையை விதிப்பதை விட தண்டனையை விதிக்காமல் மன்னிப்பது மேன்மை. பாபங்களை அநுபவித்துத்தான் தொலைக்கவேண்டும். அல்லது அந்தந்த பாபத்திற்குச் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட ப்ராயச்சித்த கர்மங்களைச் செய்து கழிக்கவேண்டும். அநுபவித்துத் தொலைக்கக் காலம் போதவே போதாது. ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்வது ஸாத்யமன்று. ப்ராயச்சித்தம் செய்வதில் அநேகக் குறைவுகள் ஏற்படுவது ஸம்பாவிதம். அந்தக் குறைவுகளைத் தீர்க்க வேறுப்ராயச்சித்தம் செய்யவேணும். இப்படி ப்ராயச்சித்த பரம்பரைகள் ஓயாமல் மேல் மேல் வளரும். செய்த பாபங்க

ளைக் கழிக்க இந்த இரண்டு வழிகளும் கூடாதபடியால் மன்னிப் பினால்தான் தொலைக்கவேணும் என்று தயாதேவியின் எதிர்வா தம். தயாதேவிக்கு இந்தக் குற்றவாளி வக்காலத்துக் கொடுக்க வில்லை. எதிர்வாதம் செய்யும்படி கோரவும் இல்லை. தானாகவந்து வாதாடுகிறாள். குற்றவாளிகளான ப்ரஜைகளின் ரக்ஷணத்திற்கா கத் தானாக வந்து பிறக்கிறாள். எங்கள் ச்ரேயஸ்ஸுக்காகத் தயா தேவியான நீ பிறக்கிறாய். பெருமாள் அவதாரமென்னும் பிறப் பினால் தனக்கு ச்ரேயஸ்ஸை அடைகிறான் என்று வேதத்தின் மொழி. தயாதேவி நம்முடைய ச்ரேயஸ்ஸின் பொருட்டுப் பிறக் கிறாள் என்பது ஆச்சர்யம். (34)

𑌅𑌵𑌤𑌰𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌲𑍀𑌲𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑍈

𑌰𑌵𑌮𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍 ।

𑌵𑍃𑌷𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌨𑌾𑌥 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌨𑍂𑌨𑌂

𑌭𑌜𑌤𑌿 𑌶𑌰𑌣𑌭𑌾𑌜𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑍋 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍 ॥௩௫॥

அவதரணவிசேஷை ராத்மலீலாபதேசை
ரவமதிமநுகம்பே மந்தசித்தேஷு விந்தந் ।
வ்ருஷபசிகரிநாத ஸ்த்வந்நிதேசேந நூநம்
பஜதி சரணபாஜாம் பாவிநோ ஜந்மபேதாந் ॥ (34)

“தயையே! உன்னுத்தரவிற்குட்பட்டு ஸ்ரீநிவாஸன் லீலை என்னும் வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு பூமியில் அவதாரங் கள் செய்து மூடர்களால் அவமதிக்கப்பட்டுத் தன் திருவடிகளை ஆச்ரயிப்பவர்கள் அடையவேண்டிய பின் ஜந்மங்களையெல்லாம் அடைகிறான் என்பது நிச்சயம்”.

(தா-ம்) தயாதேவி அழகாக எதிர்வாதம் செய்து குற்றங் களை எடுத்துக் காட்டும் வாதிகளின் கக்ஷிகளைத் தள்ளும் வழியை முன் ச்லோகத்தில் காட்டினார். தயாதேவியின் கக்ஷி ஜயித்து கைதிக்கு மோக்ஷம் என்னும் விடுதலை தீர்மானிக்கப்படுகிறது. கைதி செய்த குற்றங்கள் போகும் வழியென்ன? செய்த குற்றங் களுக்காக அநுபவிக்கவேண்டிய பலன் அநேகஜந்மங்கள். கைதி யின் குற்றங்களுக்கு ந்யாயமாய் ஏற்படவேண்டிய தண்டனை அவன் பல ஜந்மங்களை எடுத்து செய்த வினைகளை அநுபவித்துக் கழிக்கவேணும். அவனெடுக்கவேண்டிய ஜந்மங்களைத் தயாதேவி யின் பேச்சுக்கு இணங்கி ஸ்ரீநிவாஸன் தானே ஆச்ரிதனை

கைதிக்குப் பதிலாக எடுக்கிறானென்று கூறுகிறார். நாம் பிறக்க வேண்டிய ஜந்மங்களை நீக்குவதற்காக ஸ்ரீநிவாஸன்தானே அவ தாரங்களால் பிறக்கிறான். “பகவானுடைய அவதாரரஹஸ்யமஹி மையைத் தெரிந்துகொண்டவர்கள் இந்த தேஹம் முடிந்தபின் மறுபடியும் ஜந்மம் அடைகிறதில்லை. அவர்கள் உடனே பகவானை அடைகிறார்கள்” என்பது கீதையில் பகவானுடைய வார்த்தை. அதற்கு “நானும் பிறந்து நீயும் பிறக்கவேண்டுமோ’ என்று ஈட் டில் கருத்துக் கூறப்பட்டது. சரணமடைந்தவனுடைய குற்றங் களுக்காக அவன் பிறக்கவேண்டிய பிறப்புகளுக்குப் பதிலாக அவன் சுமையை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஈசுவரன்தானே அந்தப் பிறப்புக்களின் பாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவதாரங்கள் செய் கிறான் என்று வேடிக்கையாய்க் கூறுகிறார். லீலையாக அதாவது விளையாட்டுக்காக அவதாரம் செய்வதாகப் பேர் மட்டுமே ஒழிய வாஸ்தவத்தில் தயாதேவியின் உத்தரவிற்கு வசப்பட்டுக் கேவ லம் கருணையினால் அவதாரங்கள் செய்யப்படுகிறதென்று கூறுகி றார். மநுஷ்யதேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து நான் அவதரிப்பதை உத்தமமான ஸௌலப்யகுணம் என்று அறிந்துகொள்ளாமல் அறிவுகேடர்கள் என்னை அவமதிக்கிறார்கள் என்று கீதையில் பகவானுடைய வார்த்தையை அநுஸரித்து, மந்தமதிகள் அவம திப்பையும் பொறுத்துக்கொண்டு பகவான் கருணைவசராய்ப் பிறக் கிறார் என்கிறார். தயாதேவி பிறக்கும்பொழுது தன் ஸபத்நிக ளாகிய ஸ்ரீபூமிதேவிகளுடைய நித்யமான பஹுமதியை அடை கிறாள் என்று முன்பு கூறினார். அவள் பேச்சுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பூமியில் அவதாரம் செய்யும் பெருமாள் மூடர்களுடைய அவம தியை அடைகிறார் என்று கீதாவசனத்தைக்கொண்டு வேடிக்கை யாய்க் காட்டுகிறார். (35)

𑌪𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑍇 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌮𑌨𑍁𑌪𑌧𑌿 𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌦𑌧𑌾𑌨𑌃 ।

𑌲𑌲𑌿𑌤𑌰𑍁𑌚𑌿𑌷𑍁 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌭𑍂𑌮𑌿𑌨𑍀𑌲𑌾𑌸𑍁 𑌨𑍂𑌨𑌂

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌯𑌤𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 ॥௩௬॥

பரஹிதமநுகம்பே பாவயந்த்யாம் பவத்யாம்
ஸ்திரமநுபதி ஹார்தம் ஸ்ரீநிவாஸோ ததாந: ।
லலிதருசிஷு லக்ஷ்மீ பூமி நீளாஸு நூநம்
ப்ரதயதி பஹுமாநம் த்வத்ப்ரதிச்சந்தபுத்யா ॥ (36)

"தயையே! நீ பிறருக்கு ஹிதத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் உன்னிடத்தில் ஸ்திரமும் நிர்வ்யாஜமுமான ஸ்நேஹத்தை வைக்கும் ஸ்ரீநிவாஸன் மனதை அபஹரிக்கும் காந்தியையுடைய லக்ஷ்மீபூமி நீளாதேவிகள் விஷயத்தில் அவர்கள் உன்னுடைய ப்ரதிமைகள் என்கிற பாவனையினால் பஹுமானத்தை விஸ்தாரம் செய்கிறானென்பது திண்ணம்".

(தா-ம்) முன் ச்லோகத்தில் தயாதேவியின் பேச்சுக்கிணங்கி ஸ்ரீநிவாஸன் அவதாரம் செய்வதால் மூட ஜனங்களால் இளப்பத்தை அடைகிறானென்று கூறினார். இதனால் தயாதேவியினிடம் பெருமாளுக்கு சலிப்பு வருகிறதோ என்று சங்கைவர ஒருகாலும் அவளிடத்தில் சலிப்பே கிடையாது. சலிப்பில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவளிடத்தில் எல்லையில்லாத கௌரவத்தையே செய்கிறார். தனக்கு உயிர்க்குயிரான லக்ஷ்மீபூமி நீளாதேவிகளிடத்திலும் அவர்கள் தயையின் ப்ரதிபிம்பங்கள் என்கிற புத்தியினால் மிக்க கௌரவம் செய்கிறார், என்று கூறுகிறார். தயையின் உருவங்கள் என்று நினைப்பினால் அந்த தேவிமார்களிடத்தில் கௌரவம் ஓங்குகிறதென்றால் தயாதேவியினிடத்தில் கௌரவத்திற்கு எல்லையில்லையென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம். தேவிமார்களும் தயையின் உருவங்களே, பிம்பமும் ப்ரதி பிம்பமும் எப்படி வேறல்லவோ அப்படியே தயாதேவியும் அந்த தேவிமாரும் வேறல்ல. (36)

𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑌵𑌿𑌧𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌸𑌭𑌾𑌜𑌾𑌂
𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌕𑌲𑍁𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ।
𑌕𑌰𑌣𑌵𑌿𑌲𑌯𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑌿𑌶𑍀𑌕𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂
𑌸𑍍𑌮𑌰𑌯𑌸𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌲𑍀𑌲𑌂 𑌮𑌾𑌧𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌵𑌧𑌾𑌨𑌾 ।௩௭।

வ்ருஷகிரிஸவிதேஷு வ்யாஜதோ வாஸபாஜாம்
துரிதகலுஷிதாநாம் தூயமாநா தயே த்வம் ।
கரணவிலயகாலே காந்திசீக ஸ்ம்ருதீநாம்
ஸ்மரயஸி பஹுலீலம் மாதவம் ஸாவதாநா ॥

தயையே? திருமலைக் கருகாமையில் ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு வாஸம் செய்யும் பாவிகளான ஜனங்களிடத்தில் நீ இறக்கங்கொண்டு அவர்கள் இந்திரியங்கள் ஓய்ந்து தேஹம் முடிவடையும் காலத்தில் அவர்கள் நினைப்புகளெல்லாம் பல திக்குகளில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது அநேக விதமான விளையாட்டுகளையுடைய ஸ்ரீநிவாஸனை நீ கவனமாய் நினைக்கும்படி செய்கிறாய்.

(தா-ம்) நாராயணாலயமாகிய க்ஷேத்ரங்களில் வாசம் செய்து அங்கேயே முடிவடைகிறவர்களுக்கு க்ஷேத்ரப்ரபாவத்தால் ஈச்வர தம்பதிகள் விஷயமாய் அந்திமஸ்மரணபாக்யம் கிடைக்கும். திருமலைக்கு சமீபத்திலுள்ள ப்ரதேசங்களுக்கும் இந்த மஹிமை உண்டு என்கிறார். க்ஷேத்ரவாஸம் செய்யவேண்டுமென்கிற கருத்தைமட்டும் கொண்டு இந்த க்ஷேத்ரத்தின் அருகாமையில் வஸிப்பவர்களுக்குத்தான் இந்த பாக்யம் என்பதில்லை. ஏதேனும் ஒரு காரணத்தையிட்டு வாஸம் செய்தால் போதுமென்கிறார். ஸ்ரீநிவாஸன் லக்ஷ்மியோடு க்ரீடாரஸங்களில் முழுகியிருப்பன். அவனுக்கு இந்த விஷயத்தில் கவனம் இராவிட்டாலும் தயாதேவி இந்த ஆபத்காலத்தில் அந்திமஸ்மரணத்தைக் கொடுத்துக் கவனத்துடன் காப்பாற்றுகிறாளென்கிறார். (37)

𑌦𑌿𑌶𑌿 𑌦𑌿𑌶𑌿 𑌗𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍈𑌰𑍍 𑌨𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰 (𑌤)𑌰𑌮𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌲𑌗𑍍𑌨𑌾 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑌿𑌗𑌤𑌵𑍃𑌷𑌶𑍈𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀
𑌭𑌵𑌜𑌲𑌧𑌿𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍋𑌤𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 ।

திசி திசி கதிவித்பிர் தேசிகைர் நீயமாநா
ஸ்திரச(த)ரமநுகம்பே ஸ்த்யாநலக்நா குணைஸ்த்வம் ।
பரிகதவ்ருஷசைலம் பாரமாரோபயந்தீ
பவஜலதிகதாநாம் போதபாத்ரீ பவித்ரீ ॥ (38)

"தயையே! அந்தந்த திக்குகளில் வழி தெரிந்த மாலுமிகள் என்னும் தேசிகர்களால் ஓட்டப்பட்டுப் பகவானுடைய ஜ்ஞாநம் சக்தி முதலிய குணங்களென்னும் கயிறுகளால் கெட்டியாய்ப் பிணைக்கப்பட்ட கப்பலாகிற நீ திருமலை என்கிற மலைத்தடம் என்னும் கரையில் ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஜனங்களைக் கரையேற்றுவிக்கிறாய்".

(தா-ம்) எந்தத் திக்கிலே போனாலும் இடத்தையும் வழியையும் திக்கையும் காட்டும் கருவிகளைக்கொண்டு வழிகளைக்கண்டுபிடிக்கத் தெரிந்தவர்கள்தான் கப்பலை நடத்தவல்ல மாலுமிகளா

வார். ஸம்ஸாரமென்னும் ஸமுத்ரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கரையேற வழிதெரியாமல் தத்தளிப்பவர்களுக்கு வழிகாட்டிக் கரைசேர்ப்பவர் தேசிகர்கள். கப்பல் சங்கிலிகளாலும கயிறுக ளாலும் மிகவும் த்ருடமாய்ப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். தயாதேவி என்னும் கப்பல் பகவானுடைய அநேக குணங்களால் கெட்டி யாய்ச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஆசார்யர்கள் தயாதேவி என்னும் கப்பலில் தங்களை ஆச்ரயிக்குமவர்களை ஏறச்செய்து கரைசேர்ப்பிவிப்பார்கள். சேரவேண்டிய கரையாகிய மேட்டு நிலம் திருமலையாகும். ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திற்குத் திருமலையே கரையாகும். ஆசார்யர்களால் வழிகாட்டிக்கொண்டு வரப்படும் தயை என்னும் கப்பல் ஆச்ரிதர்களைத் திருமலை யென்னும் கரை யில் சேர்ப்பிக்கும். முகுந்தமாலையில் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் தடுமாறுகிறவர்களுக்கு விஷ்ணுவென்னும் போதமே சரணமா கும் என்று கூறியதை அனுஸரித்து அங்குள்ள பதங்களையே ப்ரயோகித்து அவர்களுக்கு தயை போதமாகும் என்கிறார். போதமென்பது ஓடம். (38)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ३९ ॥

பரிமித பலஸங்காத் ப்ராணிந: கிம்பசாநா:
நிகமவிபணிமத்யே நித்யமுக்தாநுஷக்தம் I
ப்ரஸதநமநுகம்பே ப்ராப்தவத்யா பவத்யா
வ்ருஷகிரிஹரிநீலம் வ்யஞ்ஜிதம் நிர்விசந்தி II (39)

"தயையே.? அல்பர்களான ப்ராணிகள் ஸ்வல்ப ப்ரயோ ஜனங்களில் ஆசையால் வேதங்கள் என்னும் கடைத்தெருவு நடு வில் ப்ரவேசிக்கையில் அங்கே அவர்களிடத்தில் அனுக்ரஹ புத் தியுடைய உன்னாலே காட்டப்படும் நித்யமுக்தரோடு கூடிய ஸ்ரீநிவாஸனென்னும் இந்திர நீலமணிக்கல்லை அனுபவிக்கிறார் கள்".

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ கோதாஸ்துதி:.

[illegible] ।
[illegible] ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ I
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி II

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ॥ க ॥

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த குலநந்தந கல்ப வல்லீம்
ஸ்ரீரங்கராஜஹரிசந்தந யோகத்ருச்யாம் I
ஸாக்ஷாத் க்ஷமாம் கருணயா கமலாமிவாந்யாம்
கோதாமநந்ய சரண: சரணம் ப்ரபத்யே II (1)

"ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தருடைய குலமென்னும் நந்தனத்தோட் டத்தில் (தோன்றிய) கற்பகக்கொடியும், ஸ்ரீரங்கராஜனென்னும் ஹரிசந்தனகற்பகவ்ருக்ஷத்தை அணைவதால் (மணம் புரிவதால்) பார்க்கத்தக்கவளாயும், க்ஷமையின்வடிவேயானவளாயும், (ஸாக்ஷாத் பூமிதேவியாயும்) கருணையினால் மற்றோர் லக்ஷ்மிதேவிபோன்றவ ளுமான கோதையை (வாக்கையளிக்கும் தேவியை) புகலொன் றில்லாவடியேன் சரணம் பணிகிறேன்."

(தாத்பர்யம்.) முன்பு தேவப்பெருமாளும் பெருந்தேவித் தாயாருமாகிய திவ்யதம்பதிகளிடம் இவர் (நிஜ) பரத்தை ஸமர்ப் பித்து நிர்ப்பரரானவரே– இங்கு கோதையைச் சரணம் புகுவது எதற்காக ? கோதையை அப்ருதவாக்கால் துதிக்கவேண்டியதற்கு

ஸாமக்ரியான ஓர் அத்புதகவிதாசக்திக்காக கவிப்பெண்ணை கோதையை இங்கே சரணம் புகுகிறார். 'கோதா' என்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லி சரணவரணம் செய்வதாலே இது ஸூசிதம். 'கோ' என்பது 'வாக்கை, ஸரஸ்வதியை'ச் சொல்லும். கோதா என்பதற்கு 'வாக்கைக் கொடுப்பவள்' என்பது அர்த்தம். வேதங்களால் கவியென்று புகழப்படுபவரும், கீதை பாடியவருமான பெருமாளுக்கு அத்புதமான பாமாலைகொடுப்பவள். என்ன கவிஸிம்ஹமானாலும், ஸ்வயம் அத்புத கவியான கோதைக்கு ஸ்தோத்ரமாலை கொடுக்கத் தமக்குச் சக்தி போதாதென்று பயந்து, அவளே அவளைப்பாட ப்ரஸந்நமதுரமான, பஹுகுணரமணீயமான, ஸரஸ்வத்யாதி புநிதமான மஹாநதிகள்போன்ற கவிதாப்ரவாஹத்தை அளிக்கவேண்டும் என்று இங்கே சரணமடைகிறார். இதை மூன்றாவது ச்லோகத்தில் "தாயே! நீயே உன்னைத் துதிக்க யோக்யமாக ப்ரஸந்நமதுரமான வாக்கு எனக்கமைய க்ருபை புரியவேணும்" என்று ப்ரார்த்திப்பதாலும், கடைசி ச்லோகத்தில் 'மலர்ந்த பக்தியால் பஹுகுணரமணீயமான இந்த கோதாஸ்துதி வெளிப்பட்டது' என்று தாம் கோறிய பலம் ஸித்தித்ததைப் பணிப்பதாலும் விளக்குகிறார். ஸீதாதேவி தன் தாய் பூமிதேவியின் ச்ரோத்ரமென்னும் வல்மீகத்தில் தோன்றியவரும், தன்னுடன் பிறந்தவருமான வால்மீகிகவியைக் கொண்டு ராமாயணத்தைப் பாடுவித்தாளேயொழிய, தானே கவிபாடவில்லை. ருக்மிணீதேவி விவாஹத்திற்கு முன் ஸப்தபதியென்னும் விவாஹப்பிரார்த்தனைக்காக ஏழே ச்லோகம் பாடினாள். தேவிமாரில் ஒருவரும் ஆண்டாளைப்போலக் கவிபாடவில்லை. ஆண்டாளுடைய ஸரஸ்வதி குளிர்ந்த ப்ரஹ்மகுணவெள்ளத்தில் நீராடி மகிழச் செய்யும் நீராட்ட ஸரஸ்வதி. அது ஓர் அத்புதமான பக்திவெள்ளம். பக்திப்ரவாஹத்தில் நீராட ஓர் அழகிய துறை. 'ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்தில் பரிச்ராந்தரான தேஹிகளுக்குப் பெருமாள் விஷயமான பக்தியென்னும் அம்ருதவாஹினியில் அவகாஹநம் உபதேசிக்கப்படுகிறது' என்று ஸாதிக்கப்பட்டுளது. அப்படி அவகாஹிக்க ஆண்டாளுடைய நீராட்டஸரஸ்வதியாகிய ப்ரஹ்மநதி சிறந்த ஸாதனம், மார்க்கதர்சி. ஆண்டாளுடைய ஸரஸ்வதியை யமுநாதிமஹாநதியாக வர்ணிக்கப்போகிறார். ஸ்ரீ என்று பெரிய பிராட்டியார் திருநாமத்தோடு மங்களமாகத் துதியை

ஆரம்பிக்கிறார். இங்கே கோதைக்கு ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய யோகம் ஏற்படுவதை இரண்டாமடியில் ஸாதிக்கிறார். யோகம் என்பது 'முன்பு அடையப்படாத பொருள் புதிதாக அடையப்படுவதை'ச் சொல்லும். இங்கே இருவருக்கும் அலப்யலாபமான விவாஹமங்கள யோகத்தைச் சொல்லும். கற்பகக்கொடி புதிதாக ஹரிசந்தநவ்ருக்ஷத்தைச் சுற்றி அணைவதை இங்கே ஸாதிக்கிறார். 'சூதேந ஸம்ச்ரிதவதீ நவமாலிகேயம்' என்று சாகுந்தளத்தில் கண்வர் தனக்கு இரண்டு கவலையிருந்தது, அதாவது— ஆச்ரமத்திலுள்ள நவமாலிகைக்கொடி சூதமென்னும் மாமரத்தில் ஏறிச் சுற்றி அணையவேண்டும், சகுந்தலை என்னும் பெண்கொடி அழகிய மணாளனை அணையவேண்டும், இவ்விரண்டு ஆசைகளும் நிறைவேறிற்று என்று பேசுகிறார். இந்த விவாஹம் பெரியபிராட்டியாரால் கோடிக்கப்பட்டு நடப்பதாக இரண்டாமடியில் ரங்கராஜனுக்கு முன் ஸ்ரீயை நிவேசிப்பதால் காட்டுகிறார். ஒருதரம் முதல் பாதத்தில் ஸ்ரீயைச் சொன்னதோடு த்ருப்தியில்லை. திரும்பவும் திருவின் திருநாமத்தை நிர்தேசிப்பதால், இந்த விவாஹமங்களத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஸ்ரீக்கு அத்தனை த்வரையும், பாரிப்புமிருக்கிறதென்று அழகாக ஸூசிக்கிறார். இந்த யோகத்தை அத்யந்தமங்களமாக கடனை செய்யவேண்டுமென்று மங்களதேவதையானதால் தானே எல்லாத்துக்கும் முன்வந்து கோடித்து மகிழ்ந்து நிற்கிறாள். யாரோடு யோகம் (சேர்த்தி)? பெரியபிராட்டியாரோடும் ரங்கராஜனோடும் சேர்த்தி. அதிலும் முன்பு திருவோடு சேர்த்தி; பின்புதான் பெருமாளோடு. கோதையைத் தன் ஸ்தனம் முதலிய போகஸாதனாவயவமாகப் பாவிப்பதால், கோதையோடு யோகம் தன் (ஸ்ரீயின்) ஸ்தனத்தோடு யோகமாகிறதென்று ஸ்ரீபட்டருடைய அழகான ப்ரதர்சனம். தன்னோடு யோகத்திலும் தன் தனத்தோடு யோகம் ப்ரியதரமே. கோதை ஓர் கற்பகக்கொடி. பூந்தோட்டத்தில் ஆவிர்பவித்த கோதை ஓர் தைவக்கொடியே. இந்தக் கொடி அணைவதற்கு ஹரி என்னும் ஹரிசந்தனமான தேவவ்ருக்ஷம் அநுரூபமாகும். இரண்டும் தேவஜாதி. இரண்டும் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும். 'ராமனென்று பெயருடைய ஹரி' என்று ராமனைக் காளிதாஸர் வர்ணித்தார். ஸ்ரீரங்கராஜனென்னும் ஹரி என்றும் பிரிக்கலாம். அப்பொழுது 'சந்தந' என்று சந்தனமரத்தைச் சொல்லலாம். முன் பாதத்

தில் 'ஸ்ரீவிஷ்ணு' என்றது "ஸ்ரீரங்கராஜன்" என்று இரண்டாம் பாதத்தில் சொல்லப்படுவதோடொன்றாகும் என்று அந்த யோஜனையில் பலம். ஸ்ரீயென்ன, விஷ்ணுவென்ன, இவர்களுடைய சித்தமான குலத்தில் (நந்தனத்தோட்டத்தில்) அவர்கள் மகிழத் தோன்றிய கற்பகக்கொடியாவாள் கோதை. மனதை ஆராமம், தோட்டம் என்று பேசுவர் வேதாந்திகள். திவ்யதம்பதிகளிருவரும் தம்முடைய சுபமான மனதில் த்யானமும் மனோரதமும் செய்து அவர்களுடைய மனதான ஆராமத்தில் (நந்தனவனத்தில்) தோன்றிய கற்பகக்கொடியாவாள் கோதை. 9-வது ச்லோகத்தில் "விஷ்ணுவின் சித்தத்தில் சந்திரமண்டலம் உதித்ததுபோல் நீ உதித்தவள். நீயும் சந்திரனுடைய ஓர் மூர்த்திவிசேஷமாவாய். திருப்பாற்கடலில் சந்திரனோடுகூட உதித்த பெரியபிராட்டியாருக்கு நீ உடன்பிறந்தாளுமாவாய்" என்று ஸாதிப்பதால் இங்கே 'ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சித்தத்ததில்' உதித்தவள் என்றும் பொருள் கொள்ளுவது உசிதமே, கவியின் கருத்தே. ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தருடையகுலமென்னும் நந்தனோத்யானத்தில் தோன்றிய கற்பகக்கொடிஎன்னும் பொருளுள்ளவே உள்ளது. 'விஷ்ணுவை நினையாதவர் பூமிபாரம் என்றும், அவர்கள் தின்னும் சோற்றைப் பிடுங்கிநாய்க்கிடுமின்' என்றும்பேசுபவர் விஷ்ணுசித்தர். திருவையும்பெருமானையும் ஸர்வகாலமும் த்யானித்துக்கொண்டேயிருக்கையில் திருவின் அம்சமான கோதையெனும் தூயகற்பகக்கொடி அவர் தூயசித்தமாகிய பூந்தோட்டத்தில் அவதரித்தாள். க்ருதயுகத்தில் மனதாலே மாத்ரம் ஸ்ருஷ்டி, உடம்பாலல்ல. கலியிலும் இந்தக்ருதயுகப்பெண் பெரியாழ்வார்சித்தத்தில் ஆவிர்பவித்தாள். ஸீதை கர்மடரும் ஜ்ஞானியுமான ஜநகராஜனுடைய யாகபூமியிலவதரித்தாள். ஜனகரைப்போல பெரியாழ்வாரும் சிறந்த கர்மடர். ச்ரௌதவிஷயமான கல்பஸூத்ரவ்யாக்யானமியற்றியவர். இரண்டாமடியில் ஆண்டாளோடு யோகத்தைச் சொல்லுகையில் சந்தக யோகத்தைப் பேசுவது விவாஹத்திற்கேற்றதாகும். ஆண்டாளை ஸ்மரிப்பதிலும் பேசுவதிலும் பரிமளத்தையும் புஷ்பத்தையும் பேசாமலிருக்கக் கூடுமோ? தேவோத்யானமான பூந்தோட்டத்தையும், கற்பகக்கொடியையும், ஹரிசந்தனவ்ருக்ஷத்தையும், சந்தனத்தையும், 'கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம்' என்று வேதம் கொண்டாடிய கந்தங்கமழும் ஸ்ரீயை இருதாமும் இங்கே குறிப்

பது பரிமளங்களின்சேர்த்தியைக் காட்டுகிறது. மற்ற தேவிமாரும் கோதையும் ஒரு மனத்தே என்பதைக் காட்ட பூதேவியே கோதை என்பதை 'இவள் ஸாக்ஷாத் க்ஷமாதேவியே' என்று மூன்றாமடியில் காட்டுகிறார்; 'இவள் பொறுமையின் அவதாரமே' என்பது அதற்குப் பொருள்; 'கருணையிவ ரூபிணீம்' என்றபடி கருணைக் கடலாகிய லக்ஷ்மீதேவி தயையின் மூர்த்தியாவாள். கோதையும் கருணைக்கடலாகையால், தன்னுடைய எல்லையில்லாத கருணையால் அபரலக்ஷ்மியாவாளென்கிறார். இப்படி பொறுமைக்கும், கருணைக்கும் நிதியானவளைச் சரண் புகுந்தால் பலம் கிடைப்பது நிச்சயம் என்று விளக்குகிறார். இங்கே 'நப்பின்னை' என்னும் நீளாதேவியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. 'நப்பின்னாய்க் கந்தங்கமழும் குழலீ', 'மைத்தடங்கண்ணினாய்' என்றும் ஆண்டாளால் துதிக்கப்படுபவளும், 'நப்பின்னை நங்காய்த் திருவே துயிலெழாய்' என்று திருவோடு பிரியாதவளென்று பேசப்படுபவளும், கூடாரை வெல்லுஞ்சீரில் பெருமானோடுகூடச் சேர்ந்து ஆண்டாளுக்குப் 'பல்கலனுமணிவது' முதலிய சம்மானமளிப்பதாகப் பாடும்விஷயமுமான நப்பின்னையும் கூடித்தான் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணம் முதலிய மங்களங்கள் நடக்குமென்பது திண்ணமாகையால் இங்கே தனித்துப்பேச அவச்யமில்லை. முடிவில் 28-வது ச்லோகத்தில் 'சதமகமணிநீலா' என்று ஒருவாறாக நீளாநாமத்தையும் நிர்த்தேசிக்கிறார். "வலந்திகழும் திருமகளுமற்றிடத்தே மன்னிய மண்மகளோடு நீளையாரும் நலந்திகழ் வீற்றிருந்த நாதன் பாதம் நமக்கிதுவே முடியென்றெண்ணினோமே" என்பதையும் நினைக்கவேணும். ஸ்ரீரங்கராஜனோடு சேர்த்தியில் ஸ்ரீபூதேவிகளான உபயநாய்ச்சிமாரே த்ருச்யராய் ஸேவை ஸாதிப்பதால், இரண்டு தேவிமாரை மட்டும் குறிப்பாக இங்கே நிர்தேசிக்கப்பட்டது. இந்தத் துதியில் ச்லோகங்களின் எண்ணிக்கை 29. தத்துவங்கள், ஜடம் 24, ஜீவாத்மா 1, 26-வது தத்துவமாகிய பெருமாள் 1, அவருடைய தேவிமார் 3, ஆக தத்துவக்கணக்கு மொத்தம் 29-ஐ அநுஸரித்ததாயிருக்கலாம். கோதை பாடின திருப்பாவையின் கணக்கு 30-ல் 'பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பதும்' என்று திருப்பாவையின் வர்ணனம் மட்டுமான கடைசிப் பாட்டைச் சேர்க்காமல் 'சிற்றஞ்சிறு காலையோடு' பூர்த்திசெய்து 29 கணக்காகத் திருவுள்ளமாயிருக்கலாம்.

இங்கே 29-ம் சுலோகத்தில் ‘சரணகமலஸேவாம் சாச்வதீமப்யுபைஷ்யந்’ என்று இருப்பது ‘உன்னைச் சேவித்து உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள்’, “நீ குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது இற்றைப் பறைகொள்வானன்று காண் கோவிந்தா எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் உன் றன்னோடுற்றோமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று 29-ம் பாட்டிலுள்ளதையே அநுஸரிப்பது ஸ்பஷ்டம். ‘இதி பஹுகுணரமணீயாம் வக்தி கோதாஸ்துதிம் ய:’ என்று 29-ம் சுலோகத்திலுள்ளது. 30-ம் பாட்டில் ‘கோதை சொன்ன சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதுந் தப்பாமே இங்கிப்பரிசுரைப்பார்’ என்பதை முழுவதுமநுஸரிப்பதும் ஸ்பஷ்டம். ‘இதி வக்தி’ என்பதற்கு ‘மலர்ந்த பக்தியோடு தேசிகன் (வேங்கடேசன்) மனதிலிருந்து உருகி (வாக்காக) வெளிவரும் ப்ரகாரமாக இப்படியே யார் தப்பாமே உச்சரிக்கிறாரோ’ என்பது பொருள் ‘இப்பரிசுரைப்பார்’ என்பதற்கும், ‘கோதை எப்படி பக்திவெள்ளமாக மனமகிழ்ந்து உரைத்தாளோ அப்படியே ஓதுபவர்’ என்பதுபொருள். ரங்கராஜனிடம் கோதையின் பக்தியைபோக்கும், கோதையிடம் ஸ்ரீதேசிகன் பக்தி. ‘சங்கத் தமிழ்மாலை’ என்பதற்குச் சிறந்த தமிழாகிய சங்கத் தமிழாலியற்றிய பாமாலை என்றும் சொல்லலாம். ‘பஹுகுணரமணீயாம்’ என்பது சங்கத் தமிழ்போல உயர்ந்த ஸம்ஸ்க்ருதமான வைதர்ப்பீ பாஞ்சாலீ ரீதிகளிலமைந்தது கோதையின்னருளால் இத்துதி என்று பேசுவதாகச் சொல்லலாம். இத்துதியை ஓதுமவன் ‘ஸ்ரீமானான ரங்கபர்த்தாவுக்கு பஹுமாந்யனாவான்’. திருப்பாவை முப்பதுந் தப்பாமே உரைப்பவர் “ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள் செங்கட்திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் எங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்”. கோதைக்கு ‘செங்கட்திருமுகத்துச் செல்வத் திருமால்’ ஸ்ரீரங்கராஜன். ‘ஆண்டாளரங்கர்க்குப் பன்னு திருப்பாவை’ என்றபடி ஸ்ரீரங்கராஜனே திருப்பாவைக்கு விஷயம். இம்முப்பதுந்தப்பாமே உரைப்பதனால் திருமாலால் வையத்து வாழ்வோர்கள் அருள் பெற்றின்புறச் செய்வதே ‘தனக்குப் பாவை’,வ்ரதம்’ என்பதை ‘என் பாவாய்’ என்றடுத்த பேச்சால் காட்டப்படுகிறது. ‘இதுவே எனக்கு வ்ரதம்’ என்று இவள் பதி ராமன் சபதம் செய்ததுபோல் கோதைக்கு இப்படி வ்ரதம். வாக்கைக்

கொடுத்த கோதைவிஷயமான இந்த ஸ்துதி 29-ம் கோதை சொல்லுவித்ததாகையால் இதற்கும் திருப்பாவையை ஓதுவது போல பலமுண்டென்பது திருவுள்ளம். ‘திங்கட் திருமுகத்துச் சேயிழையார்’ என்று கண்ணனைக் குறித்து விரதம் அநுஷ்டிக்கும் ஆய்ச்சியரைச் சந்த்ரபிம்பம்போன்ற முகமுடையார் என்று புகழ்ந்தாள். ஒரு பெண்மணி மற்றப் பெண்மணிகளின் அழகை ஒப்புவளோ? புகழ்வளோ? கோதையின் கோதிலாக்குணங்கள் இதனால் வெளியாகும். திருப்பாவை முடிவில் ஆண்டாள் பேசிய ‘திங்கட் திருமுகத்தை’, முதல் பாட்டிலேயே ‘திங்கள், மதி, நிறைந்த மதி,மதியம்போன் முகத்தான்’ என்று த்வநிப்பிப்பதை ரஸிகர் கவனிக்கவேண்டும். திருப்பாவைக்கு நாம் கோதை அருளை முன்னிட்டுச் செய்யும் வ்யாக்யாநத்தில் விஸ்தரிப்போம். இப்படி முதலிலும் முடிவிலும் பேசுவதால் திங்கள் (மதி) மதி நிறைந்திருந்தது ஆண்டாள் நெஞ்சில் என்பதை ஸ்ரீதேசிகனநுபவித்து இங்கே முதல் சுலோகத்தில் “சந்திரன் (புருஷனுடைய) மனதிலிருந்து ஜாதன்’ என்ற புருஷஸூக்தச்ருதியை அநுஸரித்து ‘விஷ்ணுசித்தத்தைநந்தனம் செய்து அதில் தோன்றியவள்’ என்பதையும், இரண்டாமடியில் சந்த்ரபர்யாயமான ராஜசப்தத்தை ப்ரயோகிப்பதால், ஸ்ரீரங்கசந்த்ரன் என்றும் பேசுகிறார் என்பதையும் ரஸிகர் அறியவேணும். ‘ஸ்ரீரங்கசந்த்ரமஸம் இந்திரயா விஹர்த்தும்’ முதலிய ஸ்ரீபட்டர் அநுபவங்களையும் நினைக்கவேண்டும். இங்கே ‘கோதாம்’ என்பது விசேஷம். இது ஸாபிப்ராயம். ‘வாக்கைக் கொடுப்பவளைச் சரணமடைகிறேன்’ என்றதால் பரிகராங்குரம் என்னும் அணிமுறையாக வாக்கின் அபேக்ஷையை ஸூசிக்கும் ஸ்வாரஸ்யமும் கவனிக்கத் தக்கது. இங்கே ஆண்டாளுக்கும் ஸ்ரீரங்கராஜனோடு யோகம், அவள் திருநாமமாகிய ‘கோதா’ சப்தத்திற்கும் ‘யோகம்’ என்னும் அவயவப் பொருள். இங்கே ‘விஷ்ணுசித்தகுலநந்தந’ என்பதால் ‘ஜநகவம்சத்தரசர்கள் குலத்திற்கு என் பெண் கீர்த்தியைக் கொணர்வாள்’ என்ற ஜநகர் வார்த்தையை நினைக்கவேண்டும். (1)

வைதேசிக: ச்ருதிகிராமபி பூயஸீநாம்
வர்ணேஷு மாதி மஹிமா ந ஹி மாத்ருசாம் தே ।
இத்தம் விதந்தமபி மாம் ஸஹஸைவ கோதே
மௌநத்ருஹோ முகரயந்தி குணாஸ்த்வதீயா: ॥ ௨ ॥

வைதேசிக: ச்ருதிகிராமபி பூயஸீநாம்
வர்ணேஷு மாதி மஹிமா ந ஹி மாத்ருசாம் தே I
இத்தம் விதந்தமபி மாம் ஸஹஸைவ கோதே
மௌநத்ருஹோ முகரயந்தி குணாஸ்த்வதீயா: II (2)

"எண்ணிறந்த சுருதிவாக்குகளுக்கு நிலமல்லாத (எட்டாத) உன்னுடைய மஹிமை என்போன்றவருடைய எழுத்துக்களுக்குள் அடங்காதே. இப்படி அறிந்தவனான என்னையும் ஆலோசிக்கவே இடமில்லாமல் சடக்கென்றும் பலாத்காரமாயும் ஓ கோதையே! மௌநத்தைக் கோபிக்கும் உன் குணங்கள் என் வாயைத் திறந்துவைத்துப் பேசச் செய்கின்றன".

(தா-ம்) கோதா என்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லி அவளைச் சரணமடைகிறேனென்றார். தேவஜாதியர் பரோக்ஷமான பேச்சில் ரஸிப்பர். தேவியான கோதையை 'கோதையைச் சரணமடைகிறேன்' என்று முதலில் த்வயமந்த்ரத்தில்போல, பரோக்ஷமாகப் பேசிச் சரணம் புகுந்தார். மஹாகவியான கோதையுண்டையின் அவதாரமான உத்தம (த்வநி) கவி தேசிகன் ப்ரயோகித்த 'கோதா' சப்தத்தின் த்வந்யர்த்தத்தை உடனே அறிந்தாள். பரிகராங்குராலங்காரத்தால் ஆசைப்படுவது கவிதை என்பது வஸ்துத்வநி. தன்னைத் துதிக்க அர்ஹமான உத்தம வாக்கைக்கேட்கிறார் இவர் என்று அறிந்துகொண்டாள். "ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய திவ்யாஜ்ஞையால் வேதாந்ததேசிகன் என்றும், அவர் திருவோலக்கத்தில் பெரியோரால் கவிதார்க்கிக ஸிம்மம் என்றும் பிருதளிக்கப்பட்ட நீர் என்னைத் துதிக்கக் கவிதாபிக்ஷை கேட்பீரேயானல், எம் நாயகன் கொடுத்த பிருதங்கள் பொய்யாகாவோ ? ரங்கபர்த்தா தானம் செய்த வேதாந்தாசார்யஸம்ஜ்ஞையை அந்வர்த்தமாகச் செய்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, ஸஹஸ்ரகுணமான ஸ்ரக்தரைப் பாற்கடலான ஸாராவளியைப் பாடினீரே ? எம் நாயகர் கொடுத்த கவிதைப் பிச்சையால் நீர் பூர்ணரல்லவா ? அரை வயிற்றுக்குத்தான் 'கொள்ளக் குறைவிலனும் வேண்டிற்றெல்லாம் தருபவனுமான' ஸ்ரீரங்கராஜன் பிச்சை கொடுத்தாரோ ? நீர் வேதாந்ததேசிகராயிற்றே; நான் ஈச்வரியாயிருந்தாலும், ஈச்வரதத்வத்தின் நிலையை வேதாந்தங்கள் அறியாவோ ? வேதாந்ததேசிகருக்கு வேதாந்தங்களுக்கு நிலமான ஈச்வரமஹிமை நிலமாகாதோ? ஓய் தேசிகரே!" என்று கோதை வினவ,

184842

ஸ்ரீ: ।

ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ரம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀 ।
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ I
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி II

𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀𑌶𑌚𑌰𑌣𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍇𑌖𑌰𑌾𑌃 ।
𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌪𑌦𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌰𑍇𑌣𑌵𑌃 ॥ ॥ க ॥

ஸந்த: ஸ்ரீரங்கப்ருத்வீசசரணத்ராணசேகரா: I
ஜயந்தி புவநத்ராணபதபங்கஜரேணவ: II (1)

ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய பாதரக்ஷையை முடிசூடியவர்களான ஸத்துக்கள் புவநத்தை ரக்ஷிக்கும் திறமையுடைய திருவடிதூளி உடையவராக விளங்கி மேலும், மேலும் வ்ருத்தியடையும் மஹிமையைப் பெறுவர்.

(தா-ம்) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதுகைகளை ஆயிரம் சுலோகங்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்யும் காவ்யத்தை ஓர் இரவிற்குள் அமைப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து அதை நிறைவேற்றத் தொண்டர்கள் திருவடிப்பொடிகளின் ப்ரபாவத்தை அநுஸந்தானம் செய்தார். அவர்களுடைய திருவடித்தாமரைகளிலுள்ள தூளிகள் புவநத்தை த்ராணம் செய்யும் திறமையுடையன. இந்தத் திறமை அவர்களுக்கு எப்படிக் கிடைத்ததென்றால், ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய சரணத்ராணமென்னும் பாதுகையைத் தங்கள் சிரஸில் பூஷணமாகத் தரிக்கும் ப்ரபாவத்தால் என்கிறார். சரணமென்பது திருவடியைச் சொல்லும். அதை ரக்ஷிப்பது பாதுகை. பெருமாள் திருவடியை ரக்ஷிக்கும் பாதுகையைச் சிரஸில் தரித்தால், உச்சந்தலையில் தைலத்தை வைத்தால் பாதம் வரையில் அதன் சக்தி இறங்குவதுபோல், பெருமாள் திருவடியை ரக்ஷிக்கும் பாது

ஸ்ரீயின் சக்தி பாதம் வரையில் இறங்கி அதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் தூளிகளையும் வ்யாபிக்கிறது. இதனால் புவநத்தை ரக்ஷிக்கும் சக்தி எப்படி உண்டாகும்? பெருமாள் பாதுகைக்கு அந்த சக்தி உண்டென்று காட்டினாலல்லவா, அதற்குள்ள அந்த சக்தி கீழே இறங்குகிறதென்று சொல்லலாம். பெருமாள் சரணங்களே பூமண்டல'மென்று வேதம் கூறுகிறது. பாதுகைசரணங்களை ரக்ஷிப்பதால் பெருமாள் பாதங்களேயான பூமியை ரக்ஷிப்பதாகும். ஆகையால் பெருமாள் பாதுகைகளுக்குப் பூமியைக் காக்கும் திறமையுள்ளதால் அது சிரஸிலிருந்து கீழே இறங்கும் என்பதைக் காட்டப் பாதுகையைச் சரணத்ராணமென்றும், தொண்டர்களின் திருவடிப்பொடிகளின் ப்ரபாவத்தை புவனத்தை த்ராணம் செய்யும் திறமை என்றும் கூறுவதால் இரண்டிற்குமுள்ள கார்ய காரணபாவத்தை ஸூசிக்கிறார். சிரஸில் தரிக்கும் பாதுகைக்குள்ள பெருமாள் திருவடியை ரக்ஷிக்கும் திறமை பெருமாள் திருவடியான பூமியை ரக்ஷிக்கும் திறமையாகக் கீழே இறங்கி பாதத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் தூளிகளிலும் பரவுகிறது என்பது கருத்து. பாதுகைகள் கோஸலராஜ்யத்தைப் பதினான்கு வருஷம் ஆண்டது கூடுமோ? என்று சங்கைப்பட்டால் அவைகளைச் சிரஸில் தரிப்பவர்களின் அடிப்பொடிகளுக்கும் அந்த ஸாமர்த்யம் உண்டென்று கூறுவதால் அந்த சங்கையை விலக்குகிறார். பாதுகையை முடிசூடும் தொண்டர்கள் திருவடிப்பொடிகளின் உலகந்தாங்கும் ப்ரபாவத்தை வர்ணிப்பதால் பாதுகைகளின் ஏற்றமே வர்ணிதமாகிறது. பாதுகைகளின் ஏற்றத்தை வர்ணிப்பதால் பெருமாளுடைய ஏற்றமே வர்ணிதமாகிறது. பெருமாள் திருவடியின் ப்ரபாவம் பெருமாளுடைய ஏற்றம். அதற்குக் கீழே பாதுகைகள். அதற்குக் கீழே அவைகளை முடிசூடும் ஸத்துக்கள். அவர்களுக்குக் கீழே அவர்கள் திருவடிகள். அந்தத் திருவடிகளின் கீழே தூளிகள். அவைகளின் ப்ரபாவத்தை வர்ணித்தால் மேலுள்ளவைகளின் ப்ரபாவம் வர்ணிக்கப்பட்டதாகும். பெருமாள் பாதுகைகளின் விபூதியாக நம்மாழ்வாரை இந்தக் காவ்யத்தில் வர்ணிக்கிறார். நம்மாழ்வார் பாதுகைகளின் ஒரு ரூபம் ஆவார். சடகோபனென்று இருவருக்கும் திருநாமம். பாதுகைகள் எப்படிப் பெருமாள் திருவடிகளிலேயே ஒட்டிக்கொண்டிருக்குமோ, அப்படியே ஆழ்வாரும் அந்தத் திரு

வடிகளை நீங்காமல் ஒட்டியிருப்பர். பாதுகை விஷயமான இந்தக் காவ்யம் ஆழ்வார் ஸ்தோத்ரமும் ஆகும். ஸத்துக்கள் என்று இந்தக் காவ்யத்தை ஆரம்பித்துக் கடைசி சுலோகத்தில் ஸத்துக்கள் என்கிற பதத்தோடு முடிக்கிறார். பாதுகைகளை முடி சூடிய ஸத்துக்களின் நியமனத்தின் ப்ரபாவத்தினால் இந்த க்ரந்தம் முழுவதும் நிர்மாணமாயிற்று என்னும் கருத்தை இதனால் காட்டுகிறார். மண் முழுவதையும் அதில் கோடியில் ஒரு பாகத்துக்கும் குறைவான திருவடிப்பொடிகள் காக்கின்றனவே? பூமி முழுவதையும் ஒரு ஸ்வல்பபாகம் காக்க வலிமையுடையதாகிறதே என்று ஆச்சர்யம். (1)

𑌭𑌰𑌤𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰
𑌣𑌾𑌯 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌾𑌜𑌾𑌮𑍍 । 𑌯𑌦𑍁𑌪𑌜𑍍𑌞𑌮𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃 ॥ ॥ ௨ ॥

பரதாய பரம் நமோஸ்து தஸ்மை ப்ரதமோதாஹரணாய பக்திபாஜாம் । யதுபஜ்ஞமசேஷத: ப்ருதிவ்யாம் ப்ரதிதோ ராகவபாதுகாப்ரபாவ: ॥ (2)

எவரால் முதலில் பூமண்டலம் முழுவதிலும் ராகவபாதுகைகளின் ப்ரபாவம் விஸ்தாரமாக ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதோ, பக்திமான்களுக்குள் முதல் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லத்தக்க அந்தக் கணக்கிலடங்காத மஹிமையுடைய பரதாழ்வானையே நாம் நமஸ்கரித்துப் பணிவோம்.

(தா-ம்) பகவானுடைய பாதுகைகளைச் சிரஸில் தரிப்பவர் பூமியை ஆளும் திறமையுடையவராவார் என்றும், பகவானுடைய பாதுகைகளுக்குப் பூமியை ஆளும் திறமையுண்டென்றும், கூறியதற்கு நிதர்சனமாகப் பாதுகைகளைச் சிரஸில் தரித்துக்கொண்டு கோஸலராஜ்யத்தைப் பதினான்கு வருஷம் ஆண்ட பரதாழ்வானை உதாஹரணமாகக் காட்டுகிறார். பாதுகைகளின் ப்ரபாவத்தை ஒரு பெரிய காவ்யத்தால் அதிவேகமாய் வர்ணிக்க ஸங்கல்பித்துப் பாதுகைகளின் மஹிமையைப்பற்றிய ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆதிகுருவாக அநுஷ்டித்து நாடெங்கும் அறியக் காட்டிய பரதாழ்வானை ப்ரதமாசார்யனை நமஸ்கரிக்கிறார். பாதுகைகளை அர்ச்சிக்கும் ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பரதஸமயமென்று இந்தக்காவ்யத்தில் பெயரிடுகிறார். பாணினி முதல் முதலில் வியாகரணம் செய்ததுபோல்

முதல் முதலில் பரதாழ்வான் தான் பாதுகைகளின் மஹிமையை வியாகரணம் செய்தவர். பக்திமான்களுக்குள் அவரே முதன்மையாக உதாஹரிக்கத்தகுந்தவர் என்று இங்கே சொல்லுவது கூடுமோ? 'அசேஷஸாதுக்களுக்குள்ளும் எக்காலத்திலும் உபமானமேயாவார் ப்ரஹ்லாதாழ்வான்' என்றல்லவோ மஹர்ஷிவார்த்தை. பக்தர்களுக்குள் அவர்தானே முதன்மையானவர் என்று ப்ரஸித்தி. ப்ரஹ்லாத, நாரத, பராசர, புண்டரீக என்கிற பக்தர்களைக் கணனம் செய்யும் ச்லோகத்தில் ப்ரஹ்லாதருடைய குருவாகிய பக்தாக்ரேஸரரான தேவர்ஷி நாரதருக்கும் முந்தியல்லவா ப்ரஹ்லாதரை முதன்மையாகப் படிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்லாதர் முதலிய பக்தர்கள் பகவானுடைய திருவடிகளில் பக்தி செய்தார்கள். பகவானுடைய பாதுகைகளில் ஈடுபட்ட பகவத்பக்தர்களில் பரதாழ்வானே முதன்மையானவர். ஆகையால் இப்படிக்கொத்த பக்தர்களில் அவரே முதல் உதாஹரணம் என்று சொல்லுவதில் விரோதமில்லை. அசேஷ ஸாதுக்களுக்கும் எப்பொழுதும் ப்ரஹ்லாதாழ்வார் உபமானமேயாவார் என்கிற மஹர்ஷி வசனம் இங்கே கவியின் நெஞ்சில் இருப்பது திண்ணம். அங்கே உபமானம் என்ற பதத்திற்குப் பதிலாக இங்கே உதாஹரணம் என்றார். அங்கேயுள்ள 'அசேஷ' பதத்தை இங்கேயும் அசேஷபூமண்டலத்திலும் என்று ப்ரயோகிக்கிறார். காளிதாஸன் பரதாழ்வானை 'த்ருடபக்தி' யுள்ளவர் என்று கூறினார். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தின் முடிவில் சிரஸில்பாதுகைகளை அணிந்து கொண்டு அதிஸந்தோஷத்துடன் பரதர் சத்ருக்நரோடுகூட ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டார் என்று மஹர்ஷி வர்ணித்தபடி ராகவபாதுகைகளை முதலில் சிரஸில் தரித்தவர் பரதாழ்வார். அங்கே பரதனுடைய ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி ராகவன் பாதுகைகளில் தம் திருவடிகளால் ஏறிநின்று மறுபடியும் இறங்கி 'மஹாத்மாவான பரதனுக்கு' அவைகளைக் கொடுத்தார் என்று மஹர்ஷி கூறிய ச்லோகத்தில் 'பரதாய' என்கிற வார்த்தையை இந்த ச்லோகத்தில் முதலில் வைத்து மஹர்ஷியின் ச்லோகத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறார். அங்கே மஹாத்மா என்று பரதரை வர்ணித்ததற்குத் தாத்பர்யமாக இங்கே பரதனுடைய வர்ணனம். சக்ரவர்த்தியினுடைய ராஜ்யத்தைப் பாதுகைகள் ஆண்டன. அதனால் பூமண்டலம் முழுவதும் ஒரு குடை நிழலில் ஆண்டதாக ஏற்படுகிறது.

அந்த அசேஷபூமியும் என்பதால் காட்டுகிறார். ஸகலஜனங்களும் அறிய ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாய் ராகவபாதுகைகளின் மஹிமையை பரதர் ப்ரகாசப்படுத்தினார் என்பதால் அந்த மஹிமை பாதுகைகளுக்கு முன்பேயிருந்தாலும் அது ரஹஸ்யமாய் வெளிப்படாமலிருந்தது என்று ஸூசிக்கிறார். 'ப்ரதித:' என்னும் பதத்திற்கு ப்ரஸித்தம் செய்யப்பட்டதென்றும் பரவச்செய்யப்பட்டதென்பதும் பொருள். 'ப்ருதிவீ' என்பது பரந்த உலகம். அதிலும் பரந்தது பாதுகையின் ப்ரபாவம். (2)

வர்ணஸ்தோமைர் வகுளஸுமநோ வாஸநாமுத்வஹந்தீம்
ஆம்நாயாநாம் ப்ரக்ருதிமபராம் ஸம்ஹிதாம் த்ருஷ்டவந்தம் ।
பாதே நித்யப்ரணிஹிததியம் பாதுகே ரங்கபர்த்து:
த்வந்நாமாநம் முநிமிஹ பஜே த்வாமஹம் ஸ்தோதுகாம: ॥ ௩ ॥

வர்ணஸ்தோமைர் வகுளஸுமநோ வாஸநாமுத்வஹந்தீம்
ஆம்நாயாநாம் ப்ரக்ருதிமபராம் ஸம்ஹிதாம் த்ருஷ்டவந்தம் ।
பாதே நித்யப்ரணிஹிததியம் பாதுகே ரங்கபர்த்து:
த்வந்நாமாநம் முநிமிஹ பஜே த்வாமஹம் ஸ்தோதுகாம: ॥

ரங்கேச்வரனுடைய பாதுகையே! ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தாலும் மகிழம்பூ வாஸனையைக் கமழ்வதும், வேதங்களுக்கு ஒரு ரூபவிசேஷமுமான தமிழ்வேத ஸம்ஹிதையைக் கண்டவரும், இடைவிடாமல் நித்யமாய் ரங்கேச்வரனுடைய திருவடியில் மனதை நிறுத்தியவரும், உன்னுடைய சடகோபனென்னும் திருநாமத்தை வஹித்தவருமான சடகோபமுனியை உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்ய ஆசைகொண்ட நான் பஜனம் செய்கிறேன்.

(தா-ம்) பாதுகாஸம்ப்ரதாயத்தை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்தி முதல் முதலில் ப்ரவர்த்திப்பித்த முதலாசிரியனான பரதாழ்வானை நமஸ்கரித்தார். பாதுகைகள் பெருமாள் திருவடிகளை விட்டு எப்பொழுதும் அகலமாட்டா. அப்படியே நம்மாழ்வாரும் பெருமாள் திருவடிகளை விட்டு அகலமாட்டார். ஆழ்வாருடைய திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்களும் 'பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன்' சொன்னவை. ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியும் திருவடியையே பற்றியது என்பது ஆழ்வார் கருத்து. ஆழ்வாருக்கும் பாதுகைக்கும் ஒரே திருநாமம். பாதுகைகள் நம்மாழ்வாரென்று

ஸம்ப்ரதாயம். பெருமாள் திருவடிகள்பேரில் ஆயிரம் பாசுரங்களை பாதுகையாகிய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். அந்த மஹோபகாரத்திற்காக ஆழ்வாரின் உருவமான பாதுகைகள் விஷயமாய் இங்கே வேதாந்தாசார்யர் ஆயிரம் ச்லோகங்கள் கவிபாடுகிறார். இந்த ஆயிரமும் ஆழ்வார் ஸ்தோத்ரமாகுமென்று பெரியோர் பணிப்பர். பாதுகைகளை ஸ்தோத்ரம் செய்ய ஆழ்வாரைப் பஜநம் செய்கிறேன் என்கிறார். பஜநம் என்பது இடைவிடாத த்யானமாகும். ஆழ்வாரையே இடைவிடாது த்யானம் செய்துகொண்டு இவ்வாயிரம் சுலோகங்களும் பாடுகிறேனென்பதாலும் இத்தனையும் ஆழ்வார் விஷயமென்பது திண்ணம். ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களில் ஒவ்வொரு எழுத்தும் மகிழம்பூ வாஸனையைச் சொரியும் என்று அடிக்கடி இந்தக்கவி கூறுகிறார். இந்த வாஸனை பெரியபெருமாளுடைய திருவடித் தாமரைகளில் ஏறியிருக்கும் என்று பெரியபெருமாள் திருவடியை ஆழ்வார் வேதத்தின் பரிமளம் படிந்ததென வர்ணிக்கிறார். ஆழ்வாருடைய த்ராவிடவேதம் வேதத்திற்கே ஒரு வேறு உருவமான ஸம்ஹிதையாகுமென்றும், அந்த ஸம்ஹிதையைக் கண்டு உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய ரிஷி சடகோபமுனி என்றும் கூறுகிறார். 'கங்குலும் பகலும் கண்டுயிலறியாமல்' பெரியபெருமாள் திருவடியிலேயே நீங்காத மனமுடையவர் ஆழ்வார். 'ப்ரக்ருதி' என்னும் பதத்தால் இந்த ஸம்ஹிதை விக்ருதியல்ல, வேதம் போல் நித்யமெனக் காட்டுகிறார். (3)

𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌵 𑌜𑌗𑌤𑍀𑌂 𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑍇 𑌗𑌾𑌹𑌮𑌾𑌨𑌾
𑌪𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌨𑌘𑌾 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 । 𑌯𑍋𑌗
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑌧𑍀𑌨𑌂 𑌸 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌚𑌂
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌤𑍁 𑌵𑌸𑍁𑌧𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍇 ॥ ௪ ॥

திவ்யஸ்தாநாத் த்வமிவ ஜகதீம் பாதுகே காஹமாநா
பாதந்யாஸம் ப்ரதமமநகா பாரதீ யத்ர சக்ரே ।
யோகக்ஷேமம் ஸகலஜகதாம் த்வய்ய தீநம் ஸ ஜாநந்
வாசம் திவ்யாம் திசது வஸுதாச்ரோத்ரஜந்மா முநிர்மே ॥

பாதுகையே! திவ்யலோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு இறங்குகையில் வேறொன்றிலும் ஸம்பந்தப்படாமல் உன்னைப் போல சுத்தமான கவிதாஸரஸ்வதியும் யாரிடத்தில் (எந்தக் கவியினிடத்தில்) முதலில் அடிவைத்தாளோ, ஸகல ஜகத்துக்கும் யோகக்ஷேமங்கள் உன்னாலேயாகும் என்று அறிந்தவரும் பூமியின் காதென்று வடமொழியிற் சொல்லும் வல்மீகத்திலவதரித்தவருமான அந்த வால்மீகிமுனி எனக்கு தேவவாக்கை அருளவேணும்.

(தா-ம்) பாதுகையின் கணீர் கணீரென்னும் நாதம் காதுக்கும் மனதுக்கும் இனியதாகும். பாதுகையின் மதுரமான ஒலிபோல் செவிக்கினிய செஞ்சொற்களால் நிர்தோஷமான உத்தமகாவ்ய இலக்கணம் முழுவதும் நன்கு பொருந்திய பாசுரங்களால் பாதுகையை ஸ்துதிக்க ஆசைப்பட்டு அப்படிக்கொத்த செஞ்சொற்களால் அமைந்த திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை த்யானம் செய்து கால தத்வம் உள்ளளவும் இதுவே முதல் காவ்யம் என்று சொல்லவேண்டிய ராமாயணத்தையருளிச்செய்த வால்மீகிபகவானை ராமாயணம்போன்ற மதுரவாக்கை பாதுகையை ஸ்துதி செய்ய தனக்கு அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். பாதுகாஸம்ப்ரதாயத்தை முதலில் அநுஷ்டானம் செய்து அவ்வாசாரத்தில் உலகத்தை ஸ்தாபனம் செய்த ஆசிரியராவார் பரதாழ்வார். பாதுகாப்ரபாவத்தை முதலில் அறிந்து அதை உலகத்துக்கு உபதேசித்த தேசிகராவர் வால்மீகி. பாதுகா ஸம்ப்ரதாய ப்ரதம தேசிகராகிய வால்மீகி குருவை நமஸ்காரம் செய்யவேண்டியது அவச்யம். இங்கே அறிந்தவரென்று வால்மீகியைச் சொல்லுவதால் அநுஷ்டித்துக்காட்டிய ஆசிரியன் பரதரென்றும், அறிந்து உபதேசித்த ஆசிரியன் வால்மீகி என்றும் காட்டுகிறார். இங்கே கொடுக்கட்டும் என்கிற பொருளைச்சொல்ல 'திசது' என்கிற பதத்தை ப்ரயோகித்ததால் உபதேசிக்கட்டும் என்னும் பொருளையும் காட்டுகிறார். 'தத்துவதர்சிகளான அந்த ஜ்ஞானிகள் உனக்கு ஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பர்' என்று அர்ஜுனனுக்கு கீதையில் உபதேசித்த வசனத்தையும் இங்கே மனதில் வைத்துக்கொண்டு அறிந்த அந்த ஜ்ஞானி எனக்கு உபதேசிக்கட்டும் என்கிறார். முன் சுலோகத்தில் பாதுகையின் ரூபமான ஆழ்வாரை த்யானித்தார். பாதுகைக்கும் ஆழ்வாருக்கும் உள்ள ஸாம்யத்தையும் குறிப்பிட்டார். இங்கே பாதுகைக்கும் ஆதி கவியின் கவிதாஸரஸ்வதிக்கும் ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறார். பாதுகை திவ்யலோகமான பரமபதத்திலிருந்து

பூமியிலிறங்கி முதன்முதலில் வால்மீகியின் காவ்யத்தில் ச்லோக ரூபமாக அடிவைத்தாள். காவ்யஸரஸ்வதியும் திவ்யலோகத்திலிருந்து கீழே இறங்குகையில் முதன் முதலில் நான்கு பாதங்கள் அடங்கிய ச்லோகரூபமாக வால்மீகியினிடம் தானாக ஸ்வேச்சையாக அடிவைத்தாள். வேறொரு கவியினிடம் அடிவைப்பதற்குமுன் தான் பூலோகத்தில் இறங்கும் தருணத்தில் அப்பொழுதே முதலில் அவரிடம் அடிவைத்தாள். இங்கே 'சக்ரே' என்று ஆத்மனேபதத்தை ப்ரயோகித்ததால் ஸரஸ்வதிதானே விரும்பி தன் ஸந்தோஷத்திற்காக ஸ்வயமாக வால்மீகியிடம் வந்தாள் என்று காட்டுகிறார். 'பலாத்காரம் செய்துவரும் வாக்கு விரஸமாகும், ஸ்வயமாகதமான வாக்குத்தான் ஸரஸமாகும்' என்பர் கவிகள். இதனையே ராமாயணத்தில் 'இந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வச்சந்தத்தாலேயே உன்னிடத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தாள்' என்று ப்ரஹ்மதேவனால் பணிக்கப்பட்டது. இங்கே 'அநகா' என்கிற பதம் மாசற்றது என்பதைச் சொல்லும். வேறொரு கவியை முன்பு தொட்டிருந்தால் அதுவும் ஒரு மாசு என்று நினைப்பர் ரஸிகர். தலையில் புத்தேரித் தவஞ்செய்த வால்மீகியைத்தான் காவ்யஸரஸ்வதி முதலில் தொட்டாள்.

'ஒருவரும் மோராத புஷ்பம் நகங்களால் தொடாத தளிர், பொல்லா மாணிக்கம், ருசி பார்க்காத செந்தேன், எல்லாப் புண்யங்களும் சேர்ந்து பயந்த அகண்ட பலமான அந்த அநகமான ரூபத்தை யார் அனுபவிக்கக் கொடுத்துவைத்தவரோ' என்று சாகுந்தளத்தில் துஷ்யந்தனுடைய வர்ணனத்தில் முன்னொருவரும் தொடாததென்னும் நிர்தோஷதையைக் காட்ட 'அநகம்' என்கிற சப்தத்தை ப்ரயோகித்ததை அநுஸரித்து இங்கே கவி ப்ரயோகம். இங்கே அடிவைத்தது என்னும் பொருளைக் காட்ட 'பாதந்யாஸம்' என்று ப்ரயோகித்தார். அடி என்பது திருவடியையும் ச்லோகத்தின் அடியையும் சொல்லும். பாதுகையும் ஸரஸ்வதியும் முதலில் ராமாயணத்தில்தான் அடிவைத்தார்கள். 'ஸர்வ லோகத்திற்கும் இந்த பாதுகைகள் யோகக்ஷேமங்களை விதானம் செய்யும்' என்று ராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட சொற்களையே இந்த ச்லோகத்தில் அமைக்கிறார். லோகத்திற்கு யோகக்ஷேம நிர்வாஹம் செய்வது ராகவபாதுகைகளென்று ராமாயணத்தில் மூன்று தரம் பரமாதரத்துடன் கூறப்பட்டுளது. (4)

குச் சொந்தம். பெரிய திருவடி வேதஸ்வரூபீ. பாதுகையின் ஒரு ஸ்வரூபம் வேதம் தமிழ்செய்த சடகோபன். பெரிய திருவடி ஸம்ஸ்க்ருதவேதங்களுக்கு மூலம். பாதுகை தமிழ்வேதத்திற்கு மூலம். இவ்விரண்டு வேதங்களுக்கும் யாதொரு ஸ்பர்த்தையும் இருக்க ந்யாயமில்லை. திருவடிகளுக்கு எப்படி பாதுகைகள் மித்ரமும், சேஷமும், சேஷபூதமாயுமுளதோ, அப்படியேதான் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்கு த்ராவிடவேதங்கள், மித்ரமும், சேஷமும், ரக்ஷகமுமாயுமுள. எதை உயர்த்திச்சொன்னாலும் அது மற்றொன்றுக்கும் உயர்த்தியாகும். இப்படிக்கிருந்தும் இவ்விரண்டு வேதங்களுக்குள் பரஸ்பரஸ்பர்த்தை உள்ளதாக நினைத்து ஒன்றொன்றின் அக்ர மர்யாதைக்காக நம்முடையவர்கள் ஸ்பர்த்தை செய்வதைக் காண்கிறோம். 40-வது ச்லோகத்தில் "வடியொதிதுஷம் வடிதுஷயி" என்று வித்ருஷாவத்தை ஸாயித்தார். முதல் ச்லோகத்திலேயே 'வரணத்ராண' என்று வேதத்திற்கு வ்யாகரணம் போல ரக்ஷாபேக்ஷ்யத்தை நிக்ஷேபித்தார். 'உன்னுடைய திருநாமத்தை வஹிக்கும் உன்விபூதியான சடகோபர் திருவடியிற் பிறந்தவர்தாமே' என்று வித்யாசூசாவத்தையும் காட்டுகிறார். 'சடகோபவடிவத்தையுடைய உன்னிடமிருந்து வெளிவரும் தமிழ்பாஷை ஸ்ராவீநமானவேதங்களுக்கும் முந்தியதாக கௌரவிக்கப்படுகிறது' என்று ப்ரபந்தங்கள் வேதங்களுக்கும் முன்கோஷ்டியாவதை வேடிக்கையாகக் காட்டினர். புத்ரரிடத்திலிருந்து பராஜயத்தை விரும்புவர் தகப்பன்மார். 'ந்யஸ்தம் ராமேவ பாதுகாஸ்வ...' என்று திருவடிகளோடு ஒன்றானதால்பாதுகைகளுக்கு மஹிமை என்றுவால்மீகியின் திருவுள்ளமாகக் காட்டினர். 'யாவந்ந சரணௌ ப்ராது:' என்று அண்ணன் அரசசிங்கங்களுடைய திருவடிகளை என் சிரஸால் நான் முடிசூடும் வரையில் எனக்குச் சாந்தி (ஆறுதல்) இராது' என்று ப்ரதிஜ்ஞையித்துப் போன பரதருக்குப் பாதுகைகளைக் கொடுத்தனுப்பினதால் அவர் ப்ரதிஜ்ஞை எப்படி பூர்ணமாயிற்று என்று கேட்கலாம். 'பாதுகைகளே திருவடிகளானபடியால்'

என்பது அதற்கு ஸமாதானம். பரதரும் 'தம்முடைய வாக்கால் நந்திக்ராமத்தில் கொடை சாமரங்களைப் பிடிக்கச் சொல்லுகையில் ராமன் திருவடிகளே வாத்யகோஷங்கள்' என்கிறார். "உன்னோடு ஸஹவாஸத்தைப் பெரியோர் ஆசைப்பட்டு உன்னையே ஸேவனம் செய்கிறார்கள். ஏனென்றால் உனக்கு அஸாதாரணமான திருவடி ரக்ஷணைக்கான ஸம்பவம் தானே எமக்கு வாஞ்சநீயமான கோஷஸம்பவம்' என்று 751-ம் ச்லோகம். 456ம் ச்லோகத்தில் நாதவைபவபத்ததியில் "ஆழ்வாருடைய ரூபமாக நீ பார்த்த ஸம்ஹிதையிலுள்ள மகிழம்பூ வாஸனையை வேதங்களுக்குள் ஏற்றுகிறார்கள். பெருமாள் திருவடித்தாமரையின் வாஸனையால் அதிகவாஸனை ஏறின உன்னுடைய சப்தங்கள் ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் ரமணீயமாயுள" என்று ஸாதித்தார். அங்கே 'ச்ருதிவசநீயங்கள் ஆழ்வாராகிய வாத்யகையின் திருவாய்மொழிரூபமான ஒலிகள்' என்கிறார். 'வேதம் தமிழ்செய்தான்' என்றபடி திருவாய்மொழி வேதங்களுக்குப் பிரதிபதம் (தமிழ்பாஷைச் சொற்கள்) ஆகும். உபயவேதாந்தங்களையும் வைஷ்ணவர்கள் அத்யயனம் செய்வதுபோல் திருவடி ஸம்பந்தமான ஸம்ஸ்க்ருதவேதங்களையும் த்ராவிடவேதங்களையும் வ்யாவ்ருத்தாவ்யாவ்ருத்தமாக ஒன்று சேர்த்து வாத்யகையின் ஒலிகள் பணிக்கின்றன' என்பது அநுபவம். திருவடிகளும் பாதுகைகளும் சேர்ந்துதானே ஒலிகளை உண்டாக்கக் கூடும். திருவடிகளின் க்ரமணத்தால்தானே பாதுகையின் ஒலிகள். இப்படி திருவடிகளுக்கும் பாதுகைகளுக்கும் திருவடிகள் ஸம்பந்தமான ஸம்ஸ்க்ருதவேதங்களுக்கும் பாதுகை ஸம்பந்தமான த்ராவிடவேதங்களுக்கும் பேதமில்லை என்றும், பரஸ்பரம் சோபாவஹமாய் ஒன்றின் உத்கர்ஷப்பேச்சு மற்றொன்றின் உத்கர்ஷத்தில் பர்யவஸிக்கும் என்றும், பிறர் என்ன போட்டிபோல் பேசினாலும் இரண்டுக்குமே உத்கர்ஷம் பர்யவஸிதமாகுமென்றும், ஸூசித்துக்கொண்டே வருகிறார். இதனாலெல்லாம் ஒரு கவி திருவடிகளைப் பற்றியும் ஒருகவி பாதுகைகளைப் பற்றியும் அன்றிரவு ஒரே

கோவிலில் ஒரே பெருமாள் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்ய ஏற்பாடு இருந்தது என்று தெளிவாகிறது. அப்படியிருந்தும் எப்படி எங்களுடைய ப்ரதிபாத்யங்களுக்குள் ஸ்பர்த்தை இல்லையோ, அப்படியே கவிகளாகிய எமக்குள்ளும் போட்டியில்லையென்று ஸூசிக்கிறார். இருவரும் ஒரே கைங்கர்யத்தைச் செய்கிறோம்; இருவரும் ஒரே இடத்தில் ஸேவகர்கள்தான்; இருவரும் ஒரே ராஜகுலத்தில் ஸ்துதிபாடகர்கள் (வந்திகள்); அசல்கதாஸர்கள்; அநந்யப்ரயோஜநர்கள்; ஸஹ்ருதயர்கள். எங்கள் ராஜாவை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதில் நாங்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டாலும் அச்சேவகப்போட்டி எங்கள் ராஜாவின் அதிசயத்திற்கேயாகும். எந்தக் காவ்யம் ஜயித்தாலும் மற்றொருவருக்கு அது ஸஹ்யமே. மற்றொருவர் உத்க்ருஷ்டகைங்கர்யரஸமும் எமதுதானே. 'அசேஷசேஷிதைகரதி' என்பதற்கு தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் 'ஒருவர் செய்யும் வ்யவஸ்தித கைங்கர்யத்தையும் மற்றெல்லோரும் தமதென்றே அநுஸந்திப்பதால், எல்லோரும் எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்தவராவர்' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. பதகமலஸ்தோத்ரம் எமதே. பாதுகாஸ்தோத்ரம் அவரதே. ஓரிரவில் 1000 ச்லோகங்கள் வாத்யகோஷங்கள் விஷயத்தில் ஸாஹாய்யம் அமைப்பது ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ஒரு வருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஏதோ பெரியோர்கள் நியமனம் முதலியதால் ஒரு ஸந்தர்ப்பவிசேஷத்தால் தமக்கும் மற்றொருவருக்கும் ஒரு ஸாஹாய்யம் அமைக்கும் விஷயத்தில் ஸ்பர்த்தை வந்துவிட்டது போலிருக்கும் ஓர் அநுபபத்தியைத் தம் நெஞ்சிற்கும் மற்றொரு கவி நெஞ்சிற்கும் உலகத்தார் நெஞ்சிற்கும் எப்படி பரிஹ்ருதமாகுமோ, அப்படி அதை பரிஹரிக்க வேண்டிய ஸங்கடமே பெரியதாக நினைக்கப்பட்டு அதைப் பலவாறாகச்செய்து வருகிறார். மறுநாள் ஸ்தோத்ர விண்ணப்பமும் செய்து அரங்கேற்றியானதும், மற்றொரு கவியின் உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அத்புதமாக '[illegible]' என்கிற ச்லோகத்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் அஸூயையு

கூடவே கூடாதென்பதை 'ஸ்வாத்⁴யாய—' என்கிற ச்லோகத்தாலும் பாடியதாலும், மற்றொரு கவி மனம் கோபமிருக்க வேண்டுமேயென்கிற கவலையே ஸ்ரீதேசிகன் நெஞ்சை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது என்றும் அதை பரிஹரிப்பதற்கே அவர் ஸர்வாத்மநா ப்ரயாஸப்பட்டார் என்பதையும் விளக்குகிறது. ஸ்தோத்ரபத்ததியில் ப்ரயாஸமிருக்கவில்லை. சந்தனச் ஸ்பர்சத்தைபோல் ப்ரீதியுண்டாவதை விலக்குவதும் மற்றொரு கவியின் ஸௌஹ்ருதத்தை ஸம்பாதிப்பதுமே ப்ரயாஸஸாத்⁴யமாயிற்று. 'ஸஜ்ஜேத ஸஜ்ஜநபராபவத:' என்கிற ச்லோகம், ஸ்ரீதேசிகனுக்குச் சில அம்சங்களில் ப்ரதித்³வந்த்³வியாகவும் ப்ரதிவாதியாகவும்போல் அவதரித்திருப்பதாக நினைத்தும் பேசியும்வந்த நம்மண்ணுஸ்வாமியின் மனதையும் கவர்ந்து, இந்த க்ரந்தத்தின் 27-ம் பக்கத்தில் "அப்படிக்கிருந்தும் (மற்றொரு கவியின் ச்லோகங்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையாயிருந்தும்) ஒப்பார் மிக்காரிலாமல் ஆத்மகுணத்தைத் தரித்த தேசிகமணியோவென்றால், ஈஷத்தேனும் கர்வத்தைப் பாராட்டாமல் 'ஸஜ்ஜேத ஸஜ்ஜநபராபவத: ஸதஸ்யந்த்ருஷ்டும் ப்ரஸூநம் ஸமிதி | கவிரீதிரிய ஸஜ்ஜேத கவே: (ஸஹஸ்ர) ப்ரஹீவாணவராஜிதம் கஸஹ:' என்று நைவ்யாஜ்யாநுஸந்தாநத்தால் ம்ருதுவான இந்த ச்லோகரத்நத்தால் அந்த வாதியையும் ப்ரோத்ஸாஹநம் செய்தார்" என்று பணித்தார். இவர்மனதைக் கவரும் அந்த ச்லோகம் ப்ரதித்³வந்த்³விகவியின் மனதைக் கட்டாயம் கவர்ந்திருக்கும் என்பது நிச்சயம். "ஸஹஸ்ரஹீவாண' என்கிறது பாடம். 'கவே:' என்பதும் அழகே. 'கவொரூவதிதகஜஜலவிந்து³பரிவ' நெற்றியிலிடவேண்டிய சாந்துப்பொட்டு கன்னத்தில் விழுந்தாலும் அதுவுமொரு அழகே. ஸ்ரீதேசிகன் ஜ்ஞாநவம்சத்தில் தோன்றிய நம்மண்ணுஸ்வாமிபாடும் நமக்கு க்ராஹ்யமே.

437-ம் ச்லோகத்தில் 'ஸூக்திஷு நிகேவ ஸவதீ நிமகோஷவாவா:' 'நீ உபநிஷத்துக்களுக்கு ஒரு பெட்டிபோலிருக்கிறாய்' என்று ஸாதித்தார். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் உபநிஷத்துக்களுக்கு ஓர் கோசம் என்பது திருவுள்ளம். திருவடியிலுள்ள

வேதங்கள் பாதுகை என்னும் ப்ரபந்தகோசத்திலுள்ளன. 445-ம் ச்லோகத்தில் 'மணிமண்டபங்களில் ரங்கேச்வரனோடு கூடிய நீ லாஸ்யநர்த்தநத்தை நிறுத்திவிட்டு, ஓர் விசித்ர (அழகான) நிச்சலமான (அசங்காத) ஸ்திதியை ஆச்ரயித்திருக்கும்பொழுது உன் இனிய ஒலிகள் ஓய்ந்து நிச்சப்தமாயிருந்தாலும், நீ மௌனத்தால்கூட ஜனங்களை வாசாலர்களாகச் செய்கிறாய்' என்று ஸாதித்தார். 'கிஞ்சித்தாண்டவமாகிஸம்ஹநந கழ' என்று பட்டர் அநுஸந்தித்தபடி நம் பெருமாள் திருமேனி நர்த்தநாவஸர ஸந்தர்ப்பமானது. ஸ்ரீபாதந்தாங்கிகளுடைய ஒய்யாரநடைகளும் வ்யாளிஸஞ்சாரங்களும் நர்த்தநஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தாநம் செய்யும். மண்டபங்களுக்கு எழுந்தருளும்போது ஒய்யாரநடைகளின் அநுபவமுண்டு. அப்பொழுது பாதுகைகளின் மணிகளும் திருவாபரணங்களின் மணிகளும் ஆடி அசைந்து ஒலிக்கும். மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளின உடனே நர்த்தநாவஸரமோய்ந்து நிச்சலமாய் நிற்குமவஸரமாயிருக்கும். அதை 'ஸ்தி²தழ' என்று இந்த ச்லோகத்தால் பேசுகிறார். 'லாஸ்யம் விஹாய நிப்⁴ருதம் ஸ்தி²தபோருபங்கீ' என்பது முதல் பாதம். 'மௌநேந ஸஹ ஸவதீ போ⁴வரீகரோதி' என்பது கடைசி பாதம். ஸதிநாவண்யமுடைய ஓர் வ்யக்தி நர்த்தநம் பண்ணிவிட்டு ஆடாமல் நிற்கும் நிலை(ஸ்தி²தழ) ஆடுவதை அழகாகுமென்று ரஸிகாநுபவம். 'ந்ருத்தாதவஸ்யா: ஸ்தி²தமதிதராம் காந்தம்ருஜாயதாயழ' என்று மாளவிகை லாஸ்யநர்த்தநம் செய்துவிட்டு நின்ற நிலையின் அழகை ராஜா வர்ணித்ததாக காளிதாஸர் பணிப்பு. 'நிமேஷி ஸ்தி²தழ' என்பதை அநுஸரித்து இங்கே 'ஸ்தி²தழ' என்னும் சப்தத்தை ப்ரயோகிப்பதும் அந்த மாளவிகாக்நிமித்ரநாடகச்லோகத்தை நினைப்பதைக் காட்டுகிறது. 'நிமேஷி' என்றதனால் 'அதிதராம் காந்தழ' என்றதற்கு மேற்பட்ட அழகை இங்கே சொல்லியதாயிற்று. பாதுகை நிநாதமாதுர்யங்களான ப்ரபந்தப்பாட்டொலிகள் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளினதும் நிற்கும். ப்ரபந்த ஒலிகள் நின்றதும் அந்த இன்பமான பாட்டுக்களைப் பற்றி ஜனங்கள் ப்ரசம்ஸித்

துப் பேசுவர். ப்ரபந்தகாரம் ஓய்ந்ததும் தத்வ ஸம்ஸாரகோஷம் கிளம்பிவிடும். மற்ற ச்லோகங்களில்போல் இந்த ச்லோகத்தில் 'பாதுகையே' என்கிற ஸம்போதனமில்லை. 'ஹே மணிபாதுகையே' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றார் வ்யாக்யாதா. பாதுகை மௌனத்தைக் காப்பாற்றும் அவஸரத்தில் பாதுகையே! என்று கூப்பிடுவதையும் ஸ்வாமி நிறுத்திக் கொண்டாரென்று எமக்குத்தோன்றுகிறது. ஆனால் ஆயிரக்கணக்கு நடுவில் ஶ்லோகத்தையே மௌனமாக நிறுத்தக் கூடவில்லை. இப்படி பாதுகை மணிஒலிகளுக்கும் ப்ரபந்த ஒலிகளுக்கும் அபேதத்தையும் ஸாத்ருஶ்யத்தையும் பலகால் ஸாதித்து வருகிறார். "அகப்படாமல் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரியும் மான்களைப் பிடிப்பதற்கு இனிமையான வேடர் பாட்டை ஒக்கும் உன் நிநாதங்கள்". "எவன் மூன்று மாத்ரைகளோடு ஓங்காரத்தை த்யானம் பண்ணுகிறானோ, அவன் பரத்திற்கும் பரமான ஸ்ரீவைகுண்டபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான், அவன் ஸாமங்களால் (ஸாமகானத்தோடு கூடியவர்களால்) ப்ரஹ்மத்தின் லோகலோகத்திற்கு மேலே கொண்டுபோகப்படுகிறான் என்று ப்ரச்னோபநிஷத் கூறியிருப்பது உன்னுடைய நிநாதங்களாகிய திருவாய்மொழியென்னும் ஸாமவேதத்தைப் பற்றியது". "வேதங்கள் நாவுக்கு மதுரமாய்த் தித்திக்கும் ச்ருதிபதமாகிய உன் நாதத்தை அநுவாதம் செய்கின்றன. உன்னுடைய நாதம் ஓங்காரமஹிமையுடைய பாஞ்சஜந்யத்தில் ப்ரதிபலிக்கிறது", 'அந்திமகாலத்தில் பிராட்டிமாரோடுகூட ரங்கநாதன் உன்னைத் தரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளி என் காதில் அம்ருதம்போன்ற உன் நாதத்தைவிழச் செய்யவேண்டும்', 'ச்ருதிகளுக்குள் ஸம்ஶயம் வந்து விவாதப்படும் ஸ்தலங்களில் எப்படி யதீச்வரருடைய ஸாரஸூக்தியானது மத்யஸ்தமாய் இருந்து விவாதத்தை நிர்ணயிக்குமோ, அப்படியே உன்னுடைய நிநாதங்கள் (திருவாய்மொழிகள்) தெளியாத மறைநிலங்களைத் தெளியச் செய்யும்'. 'உன்னோடுகூட ஸமானமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ச்ருதிகளோடு வேடிக்கையாய் உன்னு

டைய ஒலிகளால் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாயோ?' என்று பலவாறாக வேதங்களுக்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள ஸம்வாதவிசேஷங்களையும் ஸஹிதத்வத்தையும் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்துவிட்டு, நம்மண்ணுஸ்வாமி- அத்புதகவித்வானும் தபோநிதியும் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தை ப்ரசாரம் செய்வதற்கே அவதீர்ணருமான ஸ்ரீதேரழுந்தூர் ஆண்டவன் ஸ்வாமியை அரை வ்யுத்பத்தியுள்ளவரென்று நிஷ்காரணமாயும் காஷாமதமான அஜ்ஞானத்தாலும், த்ருஷ்டிவைபரீத்யங்களாலும் 21,22- பக்கங்களில் பரிஹஸித்து உதாஹரித்த 479-ம் ச்லோகத்தைப் பாடினார். அந்த ச்லோகம் பின்வருமாறு—

தவாத்³ய கிம வேஷதாம் மதிவஶேந மஹாபுராணாம்
ரமாரமணபாது³கே கிமபி மஞ்ஜுபி⁴: ஶிஞ்ஜிதை: ।
பதா³ஸ்ருதிவியாயிநீ ஸதா³ ஸாவலீஸாக்ஷிபி:
ஸமப்ரியகலஹாயிதம் ஶ்ருதிஶதம் ஸமாவத்ஸ்யதே ।

இது நாதபத்ததியில் உள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம் இன்னதென்று நம்மண்ணுஸ்வாமி ஸாதிக்கவில்லை. அவர் பொருளே க்ரஹிக்கவில்லை என்பதும் திண்ணம். அர்த்தம் இன்னதென்று கவனிக்காமலும், அர்த்தம் அடியோடு வ்யுத்பந்நமாகாமலும் இவர் வீணாக அரும்பெரியோரை தூஷித்தார். இவர் வாக்யார்த்தத்தையும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அதுவே தெரியாதவருக்கு வ்யங்க்யார்த்தங்கள் தெரிய வ்யுத்பத்திக்கு ப்ரஸக்தி ஏது? வாக்யார்த்தத்தைமட்டும் போதித்து அதோடு நிற்கும் காவ்யம் அதமகாவ்யம் என்பர் ஸாஹித்யநிபுணர். த்வநிகாவ்யத்திற்கு வாக்யார்த்தத்தோடு மட்டும் வ்யுத்பத்தி கொள்வது அவ்யுத்பத்தியாகும். வாக்யார்த்தத்தைக்கூடக் கவனிக்கத் தெரியாதவருக்கு அடியோடு வ்யுத்பத்தியின் அபாவத்தையே சொல்லவேணும். இந்த ச்லோகத்திற்குத் தாம் க்ரஹித்த அர்த்தமின்னதென்று இவர் சொல்லாமல், இவர் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் அநிதரஸாதாரணமான பாண்டித்யமும், ஸததபரிசயமும், மகிழ்ச்சியும், அநுக்ரஹபலமும்

உடையவரும் ஶைந்த்ரவ்யாகரணமுள்ளவருமான ஓர் அத்புதவித்வானுடைய வ்யாக்யானத்தை இவர் யாதொரு காரணமும் அநுபபத்தியும் சொல்லாமல் வீணாக இவர் பணிக்கும் பரிஹாஸோக்தி இவரைத்தான் உபஹாஸ்யராக்குகிறது. ஸ்ரீரங்கம் ஆண்டவன் ஸ்வாமி அந்த ச்லோகத்தின் பொருட்களைத் தமிழில் க்ரந்தரூபமாக அச்சிட்டிருக்கிறார். அதை அநுவாதம் செய்து அதில் தோஷங்களிருந்தால் அதை இவர் எடுத்துக் காட்டவேணும். யாரோ சொல்லி ஏதோ இவர் கேள்விப்பட்டதாக எழுதுகிறார். அந்த ஸ்வாமி ஸாதித்தது எழுத்திலேயே க்ரந்தரூபமாக இருப்பதால் அதையே பின்னால் எடுத்துக் காட்டுவோம். முன்பு இந்த ச்லோகபதங்களிலிருந்து அபிதாவ்ருத்தியாலும் த்வனியாலும் கிடைப்பதாக எமக்குத் தோன்றும் அர்த்தங்களை விண்ணப்பம் செய்வோம். ஒரு பதத்தின் அநேகார்த்தமாகிய ஸாமர்த்யத்திலிருந்தும் த்வநிமர்யாதையால் விசேஷார்த்தங்கள் கிடைக்கலாம். 'நிமிஷிதம் ஜகதண்டகம் பஹதி' என்கிற இடத்தில் 'அல்பம்' என்பதைச் சொல்லும் ஸாமர்த்யத்தால் அநாயாஸமாக அண்டம் முழுவதையும் சிரவின் கோணத்தில் தாங்குவதாக ப்ரதீயமானதையால் ரஸஜ்ஞாயரத்தில் அர்த்தம் காட்டினார். த்வநியை அநுரணநம் என்பர். கண்டையின் ஓசை அநுரணநத்திற்கு உதாஹரணம். ஸ்ரீதேசிகன் கண்டையின் அவதாரம். அவர் கவிஸிம்ஹம். அவர் வாக்கிலிருந்து வரும் காவ்யம் உத்தமத்வநிகாவ்யமாகத் தானே இருக்கவேணும். அதிலும் இந்த ச்லோகமிருப்பது நாதவீதி. இதில் ப்ரத்யயங்கள் ஸுலபமாகக் கிடைப்பதை விடுமவர் மதிகேடரும் வ்யுத்பத்தி ஶூந்யருமேயாவர். 'அம்ப' என்று முதலில் 'தாயே' என்று கூப்பிடுகிறார். அந்த பாதத்தில் 'தவ மஹார்ஹாணாம்' என்று படித்துளது. 'தவ' என்பது பாதாரம்பம். 'மஹார்ஹாணாம்' என்பது பாதமுடிவு. 'தாயே உன்னுடைய மஹார்ஹரத்னங்களுடைய' என்பது பொருள். ரத்னங்கள் என்பது சவிரத்னங்களை ஸாமான்யமாய்க் காட்டும்.

'ஜ்ஞானம் பரமம்' என்னும் நாமத்தில் 'ஜ்ஞானானந்தமயனா யிருக்கையாலும் அதிவேலம் கரைபுரண்டு எல்லையில்லாமல் ஆநுகூல்யமாகத்தானே தனக்குப் பிரகாசிப்பதால் ஜ்ஞானாநந்தனென்று பெயர்' என்றும், 'விஶ்வமூர்த்தி:' என்ற நாமத்தில் 'எல்லாம் அவன் சரீரமாகையால், தன் சரீரமே தனக்கு அநிஷ்டத்தைச் செய்யாது' என்றும், அசோக நாமத்தில் "ஆத்யாத்மிகமான சோகமோஹாதிகளுக்குவிரோதி அசோகன்' என்றும், மஹாபுத்திநாமத்தில் 'இது ஸர்வதேஶகாலஸ்வபாவவிப்ரக்ருஷ்டத்தை விவரிக்கும் விஷயம். ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஸம்சயவிபரீதமில்லாமல் யதார்த்தம்; க்லேசகர்மவிபாகம் முதலியதனால் ஸங்கோசமில்லாமல் ஸ்வாபாவிகமாகையால் நித்யம். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் 'யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம்' முதலியதைக் கவனிக்க' என்றும், மஹாவீர்யநாமத்தில் 'காரணமிருக்கையிலும் விகரிப்பதில்லை என்னும் லக்ஷணத்தையுடைய மஹத்தான வீர்யம் இவருக்குள்ளதாதலால் மஹாவீர்யன்' என்றும் ஸாதித்தார். தயாவீரனுக்கு ஶோகம் எப்படிச் சேரும்? "காரணம் காரணம் கர்த்தா விகர்த்தா கஹனோ குஹ:" என்னும் நாமங்களின் பாஷ்யத்தைப்பராமர்சிப்போம். "ஸ்வதந்த்ரனான கர்த்தா அதிகாரியும்,பயனை அடைபவனுமான ஜீவனும் எப்படி தானே தன்னுடைய ஸுகது:கங்களை அபிமானிப்பனோ, அப்படியேயோ அதற்குமேலாகவோ ஜகத்ஸுகத்தை அபிமானிப்பவனன்றோ பகவான். எப்படிக்கென்றால், "மனுஷ்யர்கள் வியஸனங்களில் மிகவும் து:கிதனாகிறான். உத்ஸவங்களிலெல்லாம் தகப்பனைப் போல ஸந்தோஷமடைகிறான்" என்று ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும், "நான் பல பொருளாகக் கடவேன். (பலவாக) பிறக்கக்கடவேன் 'பஹுஸ்யாம்'" என்று தைத்திரீயத்திலுமுளது. வேறாக அபிமானித்தால் 'பல ஆவேன்' என்று பேச்சிராது". இவ்வளவும் "கர்த்தா" என்கிற திருநாமத்திற்கு பாஷ்யம். இங்கே 'பஹுஸ்யாம்' என்கிற சுருதியும் 'வ்யஸனேஷு' என்கிற ராமாயண ச்லோகமும் ஸூத்ருக்குப் பிரமாணம். அந்தப் பிரமாணங்களால் என்ன பிரமேயம் ஸித்திக்கிறது.

ஶாநாயீநாஶயேதிதி:. மூலப்ரமாணத்திற்கு அநுகுணமாக ப்ரமேயப் பணிப்புக்கு பொருள் கொள்ளவேணும். முதல் ப்ரமாணமாகிய, "வ்யஸநேஷு" என்பதற்கு அவதாரத்தில் **எல்லா மனுஷ்யர்கள் விஷயத்திலும்** பிறர் துக்கங்களில் அவர்களைவிட அதிகமாகத்தான் துக்கப்படுவது என்று வாசநிகமான பொருள். பிறர் எந்த மனுஷ்யராயினும் ஆஶ்ரிதரோ அநாஶ்ரிதரோ, ஸுஹ்ருத்தோ, சத்ருவோ, உதாஸீநரோ, குணவானோ, பாபியோ, எவராயினும், அவர்கள் எல்லோருடைய எல்லா து:க்கங்களிலும் அவரிலுமதிகமாகத்தான் துயரப்படுவது- என்கிற சாப்தப் பொருள் தத்துவமா? அவதாரத்தில் பயம், துக்கம், தோல்வி, ஶ்ரமம், மூர்ச்சை முதலியதெல்லாம் கேவலம்அபிநய மாத்திரமேயொழிய, உண்மை அல்லவென்பது நிர்ணீதம். இதில் எம்மண்ணு ஆக்ஷேபிக்க முடியாது. "அஹராயிகரணத்தில்" ஹரவானுக்கு விக்ரஹமிருந்தால், து:க்கம் வருமே என்று பூர்வபக்ஷம் செய்து, 'இவர் தேஹம் ப்ராக்ருதமாயிருந்தால் வரும். இவர் தேஹமோ தனக்கு அபிமதமும் அநுரூபமுமான அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹம். ஆகையால் தோஷமில்லை. 'நிகிலஹேயங்களுக்கும் விரோதியும் அநந்தஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்தால் மற்றெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான (வேற்றுமையுள்ள) பரப்ரஹ்மத்திற்கு அநந்தகல்யாணகுணங்களுள. அப்படியே விலக்ஷணமாயும், ஸ்வாபிமதஹேயவிரோதியாயுமுள்ள திவ்யவிக்ரஹமுமுண்டு. அதையே (அந்த ஆதியஞ்சோதி உருவத்தையே) உபாஸகாநுக்ரஹத்திற்காக, அவரவர் புத்திக்கு அநுரூபமான ஆகாரமாக அபாரகாருண்யஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யௌதார்யக்கடலும், **நிரஸ்தநிகிலஹேயகந்தனும், அபஹதபாப்மா**வான நாராயணன் செய்கிறான்' என்று பாஷ்யம். அங்கே ச்ருதப்ரகாசிகையில் 'நிரஸ்தநிகிலஹேயகந்த:' என்பதன் வ்யாக்யானத்தில் 'ஶநைஷ்டிகஸஜாதீயமாயிருக்கையிலும் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமான ஶோகதோஷாதிகளால் தொடப்படுகிறது இல்லை என்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி நிரஸ்தநிகிலஹேய

ஹனென்று ஸாதிக்கிறார்' என்று அவதாரிகை. "ஜீவாநுப்ரவேசமான பரஶுராமாதிகளாவதாரங்களில் சோகம் முதலியது ஜீவாம்சத்தில் இருக்கும். ஸாக்ஷாதவதாரங்களில் (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில்) அபிநயமாத்ரம். நிர்விஶேஷத்தால் விஷுவித்துக்களிலுள்ள தோஷங்கள் விலக்ஷிதம். சோகம் தொடாததற்குக் காரணத்தைக் கூறுகிறார்" என்று அபஹதபாப்மா என்பதற்கு அவதாரிகை. இதனால் ஸ்ருஷ்டிது:க்கமெல்லாம் அபிநயமே (நடனமே) என்பது ஸ்பஷ்டம். பிறரான பரசுராமாதி ஜீவர்களுக்கு வரும் துக்கம் ப்ரஹ்மத்தைத் தொடமாட்டாது. பிறர் துக்கத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு துக்கம் வாராது. இப்படியே எல்லா ஜீவர்களுக்குள் அநுப்ரவேசித்திருக்கும் பரமாத்மாவிற்கு. எல்லோர் விஷயத்திலும் இரங்குவது தயாகுணமாகாது என்பதை முன்பே ஸ்ரீபாஷ்யஶ்ருதப்ரகாசிகைகளைக்கொண்டு காட்டினோம். "காதாசித்கமாக உண்டாகும் தயை அநாகஸ்ஸூரான தேசாயிஷிதரான அதிகாரிவிசேஷத்தில் மட்டுந்தான்', என்று ஸ்ரீவரவரமுநியும், ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தார்கள். ஶரணாகதிகத்யத்தில் "ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யமார்தவ ஆர்ஜவஸௌஹார்தஸாம்யகாருண்யமாதுர்ய" என்றபதங்களுக்குள், ஸௌசீல்யம் தொடங்கிய 12-குணங்கள் ஆச்ரிதவிஷயம்' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேசிகரும், 'ஸௌசீல்யாதி 12- குணங்கள் ஸம்ரக்ஷணாபயுக்தமாகும்' என்று ஸ்ரீஸுதர்சனஸூரியும் அருளிச்செய்தார்கள். எல்லோர்க்கும் இவை ஸாதாரணமல்ல. காருண்யம் ஸம்ரக்ஷணத்திற்கு அஸாதாரணமென்றதால், அது **ரக்ஷிப்பதற்காக உதிக்கும் திருவுள்ளமே ஒழிய அழுகையல்ல** என்பது ஸ்பஷ்டம். ஒரு காலவிசேஷத்தில் சில அதிகாரிவிசேஷங்களிடமுண்டாவது தயை. இதை கதாசித் (காதாசித்க)தயை என்பர். ஆஜ்ஞையை மீறுகிறவர்கள் விஷயத்தில் தயையே இருக்கமாட்டாது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யம். இவைகளை முன்பே உதாஹரித்தோம். இங்கே எல்லா மனுஷ்யர்கள் விஷயத்திலும் அவர்களோடுகூட அவர்களுக்கு மேல்

दुःखप्படுவது என்பது எப்படி दयागुणமாகக்கூடும்? आश्रितர் தவிர மற்றவரிடத்தில் दयै निष्फलமா யிற்றே. आश्रितानाश्रितभेदமில்லாமல் எல்லோர் விஷயத்திலும் இப்படி துக்கப்படுவது தயாகுணமாகவே முடியாது. எல்லோருக்குமாக துக்கப்படுகிறது என்கிறது தயையல்லாத வேறு ஒரு தர்மவிசேஷமாகவேண்டும். தயையுமல்லாமல் மநுஷ்ய மாத்ரத்தைப் பற்றி दुःखिसमानत्वத்தை ஓர் प्रमाणமென்று நம்மண்ணு சொல்லத் துணிவரா? இங்கே भट्टரும் தயை என்னும் திருநாமத்தைப் படிக்கவேயில்லை. दयै दुःखिसमம் என்று அவர் ஓரிடத்திலும் वाचनिकமாக அருளிச்செய்யவில்லை. மஹர்ஷி ச்லோகத்திலும் दयै என்னும் குணத்தைக் குறிக்கவில்லை. अवतारनाटकத்தில் दुःखமெல்லாம் अभिनयமே என்று தீர்மானித்திருப்பதாலும், இங்கே அபிமானம் என்கிற பேச்சு कृतात्मा विकृतात्मा सहनः இம்மூன்று நாமங்களிலும் மூன்றுதரம் படிப்பதாலும், ஆஜ்ஞாதிலங்கிகளாய் அநுகூலமல்லாத கோடிக்கணக்கான மனுஷ்யர் விஷயத்திலும் दयै என்பது हेयமென்று தீர்மானித்திருப்பதாலும், எம்பெருமானுக்குப் பாரமார்த்திகமான துக்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் மதம் மிகப்பாபமானதென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் वेदार्थसங்க்ரஹத்தில் நிறுத்தித்திருப்பதாலும், இந்த துக்கமெல்லாம் நடந மாத்திரமென்பது திண்ணம். नटनம் अभिनयமென்றால் துக்கம் वास्तवமாகாமல் सिद्धान्तம் व्याहतமாகாமல் பிழைக்கும். வீணே நம்மண்ணு அதைக் கொல்லலாகாது. துக்கப்படுகிறது, அல்லது துக்கத்தை भावनै செய்கிறதென்கிற பேச்சும், பிறர் दुःखத்தைத் தன்னுடையதாக अभिमानिக்கிறது என்கிற பேச்சும், தனக்கே அந்த दुःखம் வந்தால் எப்படி அதை விலக்கப் பார்ப்பரோ, அப்படி விலக்க மனமுடைமையைத்தான் லக்ஷணையாகக் காட்டும். அப்படி लाक्षणिकமாகப் பொருள் கொண்டால் இப்பேச்செல்லாம் அழகாகவும் ப்ரமாணாநுகுணமாகவும் முடியும். बाधितமாகாமலிருக்கும். सर्वप्राणिகள் விஷயத்திலுமுள்ள हितप्रावण्यமென்னும்

ஸ்வாபாவிகதயை அவர்கள் कर्मवशத்தால் दुःखिதராயிருக்கும். आज्ञैயை மீறும் ப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து நிவ்ருத்தியைக் கைப்பற்றும் समयத்தில் ஸ்ரீவரவரமுநி साधिத்தபடி 'அழுக்குண்டு கிடந்த' रूपமே प्रकाशिக்கத் தொடங்கும். "दयै दुःखिதமானால் எப்படி அழுக்குண்டு கிடக்கும்? அது ஸ்வயம் ப்ரகாசமல்லவோ? बहु स्याम् என்கிற श्रुति सर्वप्राणिகள் விஷயம். अभेदத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளும். सर्वविषयसाधारणமான இந்த அபிமானம் ஸாக்ஷாத்தாக (சரீராம்சத்தில் மட்டுமல்லாமல்) ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவிதமான துக்கத்தையும் அசுத்தியையும் கொண்டுவராது" என்பது भट्टர் முதலிய எல்லாப் பெரியோராலும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அபிமானத்தால் சரீராம்சம் மட்டில் துக்காதிகளென்றும், அந்த द्वारமாக பரமாத்மாவிடம் உபசரிக்கப்படுகிறதென்பதும், உண்மையில் துக்கமில்லை என்பதும் நம் वेदान्तशास्त्रத்தின் தீர்மானம். ஸாக்ஷாத்தாக துக்கத்தை அடியோடு தள்ளும் 'बहु स्याम्' என்கிற श्रुतिயை ப்ரமாணமாகக் கூறுவதாலும், அதில் பேசும் அபிமானத்தையே மூன்று தரம் பேசுவதாலும் ஸாக்ஷாத்தாக துக்கமில்லாமல் ஜகச்சரீராபிமானத்தில் சரீராம்சத்தில் மட்டுமே துக்கம், ப்ரஹ்மத்திற்கு दुःखம் सद्वारकமே என்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்த शरीरगतமான सद्वारकदुःखத்தையே இங்கே பேசுகிறாரென்பது நிச்சயம். 'बहु स्याम्' என்கிற श्रुतिயில் பேசும் அபிமானத்தை முன்னிட்டு, இங்கே துக்கப்பேச்சிருப்பதால் வேறுவிதமாக அர்த்தம் கொள்ளுவது ஸாத்யமேயல்ல. இந்த அபிமானம் सर्वसाधारणமாகையாலும் 'ஜீவன்கள் दुःखப்படுகிறவர்களாயிருக்கையில் விஷ்ணுவினுடைய ஏதோ ஒரு रूपமே உண்டாகிறது' என்ற कादाचित्करूपமே சிலர் விஷயம் மட்டுமாதலாலும், இங்கே எல்லார் விஷயத்திற்கும் பொதுவாகப் பேசும் துக்கம் தயையாகக் கூடுமோ? 'विकृतात्मा' நாமத்தில் "ஆகையால் வேறல்லாமல் தானே என்ற அபிமானத்தால் அவர்களுடைய सम्बन्धத்தால் हर्षமும், सौ

கம் முதலியதால் விகாரிக்கிறவன் விகர்த்தா. ஸாக்ஷாத்தாய் தேஹஸம்பந்தாதிகளில்லாவிடினும், பரம்பரையாக அதன் ப்ரஸக்தி தோஷமல்ல. இல்லையாயின் பரதுஃகதுஃகித்வாதிகளான குணங்கள் இவருக்கு எப்படி ஸம்பாவனைக்கே விஷயமாகக்கூடும்" என்பது பாஷ்யம். இங்கும் 'பஹுஸ்யாம்' என்கிற ஸார்வாத்ம்யாபிமாநமூலமாகத் தான் ஸர்வப்ராணிகளின் துக்கங்களுக்கும் ப்ரஸக்தி தோஷம் இல்லை என்று பேசப்படுகிறது. இந்த ஸர்வப்ராணிவிஷயமாக ஸார்வாத்ம்யாபிமாநமில்லாமல் போனால் பரதுஃகதுஃகித்வமென்னும் குணத்தை இப்பரமாத்மாவிற்கு ஸம்பாவிக்கவே எப்படி இடமிருக்குமென்றும் பேசப்படுகிறது. இந்த அபிமாநமடியாக வரும் தோஷப்ரஸக்தியும், தோஷப்பேச்சும், தோஷஸம்பாவனையும் சரீரத்தில் மட்டுந்தானென்று ஸ்ரீபட்டர் தீர்மானித்திருப்பதையும் காட்டினோம். இந்த விஷவித்துக்கள் முழுவதின் விஷயமான இந்த வேறல்லா அபிமானம் ஸம்ஸாரகமான விகாரத்திற்குத்தான் ஹேதுவென்றும், இந்த அபிமானம் ஸ்வரூபவிகாரத்திற்கும், ஆனந்த ஸ்வபாவ விகாரத்துக்கும் ஹேதுவாகாது என்றும் இவராலும் மற்றுள்ள பெரியோராலும் நிர்ணீதமாகையாலும் இங்கே பேசும் விகாரமும், துக்கித்வமும் ஸாக்ஷாத்தாகாது. 'நாத்மா ச்ருதே:' என்கிற அதிகரணத்தில் 'ஸ்வரூபாந்யதாபாவமும் ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸரூபமுமான இரண்டுவித அநிஷ்டவிகாரங்கள் இல்லை என்று பரமாத்மவிஷயமான 'நித்யோ நித்யாநாம்' முதலிய சுருதிகளின் தாத்பர்யம்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானாரே ஸாதித்திருப்பதற்கு விரோதமாக பட்டர் பெருமாளுக்கு அநிஷ்டவிகாரத்தின் ஸாக்ஷாத்தான ஸ்பர்சத்தைப் பணிப்பரோ? 'பஹுஸ்யாம்' என்கிற ச்ருதியன்றோ இங்கே ஸாதகஹேது:. அது ஸாக்ஷாத்தான அநிஷ்டவிகாரத்தை ஸாதிக்கவல்லதோ? ஹேதுவிற்கு விருத்தமாக ஸாத்யத்தைப் பேசுவரோ? "ஜீவனுக்குக்கூட ஸ்வரூபமும் ஆநந்தம், ஜ்ஞாநமும் ஆநந்தஸ்வபாவமானது' என்று தத்த்வத்ரயத்தில் விசதீகரணத்தின் முடிவி

லும் ஸ்பஷ்டமாய் நிரூபிக்கப்பட்டது. "ஜீவஸ்வரூபத்தின் தீவ்ரமான ஆநந்தரூப்யமும், தர்மஜ்ஞானத்தின் ஆனந்தத்தன்மையும் பரஸங்கல்பத்தால் திரோஹிதம். அது கர்மமடியாக. ஈச்வரனுக்கு இரண்டும் எப்பொழுதும் அதிரோஹிதம். ஆகையால் அவனுக்கு துஃகமென்பதே அஸாத்யம். அநிஷ்டமான ஸ்வபாவவிகாரமில்லை" என்றும், 'ஈச்வரன் ஜ்ஞானமென்பது ஆநந்தமென்றும்', எல்லாப் பெரியோராலும் நிர்ணீதம். துக்கமென்பது அநிஷ்டமென்பது திண்ணம். ஸுகந்தான் புருஷனுக்கு அநுகூலம். 'புருஷனுக்கு அநுகூலமானது ஸுகமென்றும், ப்ரதிகூலமானது துக்கமென்றும், இவ்வண்ணம் ஸுகதுக்கஸ்வரூபவிவேகம்' என்பது ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணபாஷ்யம். அநுகூலமான அறிவு ஸுகம், ப்ரதிகூலமான அறிவு துஃகமென்றும் நிர்ணீதம். ஈச்வரனுக்கு ப்ரதிகூலமென்பதேயிருப்பது அஸாத்யம். அவன் ஜ்ஞானமெல்லாம் இன்பமாயிருக்கும். அதுதான் போகஸித்தி. அதுதான் ஐச்வர்யம். ஈச்வரன்யோகேச்வரனன்றோ? தன்சரீரம் தனக்குத் துக்கத்தைத் தருமோ என்று பெரியோர்களுடைய ப்ரச்னம். 'அநுகூலம் ஸுகம், துஃகம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதி:' என்பது ஸ்ரீவரவரமுநி உதாஹரித்த ப்ரமாணம். ஸ்ரீபட்டரும் ஸீதை பிரிந்தது என்பது எல்லாம் அபிநயமாத்ரமான நர்மலீலை என்றருளிச்செய்தார். பரம்பரையாய் தேஹஸம்பந்தப்ரஸக்தி தோஷமாகாது என்றதால் ப்ரஸங்கம் மட்டுமேயொழிய துஃகஸங்கமில்லை என்பது ப்ரதீதமாகிறது. 'அஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்ஜதே' என்கிற ச்ருதிவிஷயத்திற்குவிரோதமாய் துக்கப்ரஸக்தியையுண்டு பண்ணிக்கொள்ளமாட்டார். 'துஃகாஜ்ஞாநமலாத்யாஸ்தாங்கள் ப்ரக்ருதிக்கேயல்லாது ஆத்மாவிற்கல்ல. ஆத்மா (ஜீவன்) ப்ரக்ருதியின் ஸங்கத்தால் அஹங்காரவிமூடாத்மனாகி ப்ராக்ருதர்களையடைகிறான்' என்ற பராசரவசனத்தை நினைக்கவேணும். இந்த 'பஹுஸ்யாம்' என்னும் அபிமானத்தால் ஸ்வரூபபரிணாமமும், ஸ்வபாவபரிணாமமும் ப்ரஸம்ஸிப்பது நிர்விகாரகம், நிரவதிகாநந்தஸ்வபாவகம், அசேஷாதிச்ருதிக்

ணால் வாரிதமாகிறது. இவற்றின் ஸக்தி தோஷமன்றென்று அருளிச்செய்யவில்லை. அபிமானத்தால் ப்ரஸங்கிப்பது மட்டுமே. அது வஸ்துஸ்வபாவத்தால் உடனே நிரஸிக்கப் படுகிறது. அதனால் ப்ரஸக்தி தோஷத்தை விளைவிக்கவில்லை. இந்த அபிமானமில்லாவிட்டால் பரதுக்கித்வமென்கிறபேச்சே கூடாதே. இந்த அபிமானமூலமாகத்தான் [illegible] கவப்பேச்சு. இந்த அபிமானத்தால்தான் [illegible]யாக வாவது [illegible]மாகவாவது பேசுவதற்கு இடம் கொடுக்கிறது. அப்படிப் பேசுவதும் ஆநந்த ஸ்வபாவத்தால் உடனே தள்ளு படியாகத்தான். '[illegible]' என்பதற்கு "அநேக திருநாமங்களாலும், சுருதிகளாலும், அமலனென்றும், நிர்விகாரனென்றும், ஆநந்தமயனென்றும், துக்கம் முதலிய ஹேயங்களால் அணுகப் படாதவனென்றும், அதற்கெல்லாம் ப்ரதிபடரென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்ட இந்த ஆநந்தமயபுருஷனுக்கு" என்று தாத்பர்யம். '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றுமுள்ள ஸ்ம்ருதிகளும் இப்படித்தானே [illegible]மாக [illegible]த்தையும் [illegible]த்தையும் நிரூபிக்கின்றன. '[illegible]' என்று ஸ்ம்ருதிகாரர் சொல்லிவிட்டதால், ப்ரஹ்மத்திற்குப் பரிணாமம் வந்துவிட்டதா? ப்ரஸங்கம் வந்து [illegible]மா கௌபசாரிகமாக முடியவில்லையோ? அநேகமாவதும் ஸ்ருஷ்டியும் பாரார்த்தம்தானே? பாரார்த்தமாயிருந்தும் ஸாக்ஷாத்தாகப் பரிணாமம் தோஷந்தானே ஆயிற்று. [illegible]திற்கு [illegible]முண்டோ? [illegible]ம் [illegible] செய்தால் அது குணமாகுமோ? '[illegible]' குணமென்று ஒருவர் உலகத்தில் [illegible]த்தைக் கொண்டு நினைத்து எம்பெருமானுக்கு அந்த குணத்தைப் பேசவேணும் என்று ஆசைப்பட்டால், இந்த அபிமானமடியாக [illegible]மாயிருக்கிறதைத்தான் பேசலாமென்றும் பொருள் சொல்லலாம். அதீரர்கள் மலிந்த உலகில் அதீரலோகஸ்வபாவத்தின் [illegible]மான பேச்சாகலாம். "விரோதே [illegible]" என்[illegible]கலாமோ ?

189892